

Τὸ φύλλον λεπτὰ 10

22 Σεπτεμβρίου 1916

Ἀριθ. 36

ΜΙΚΡΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΤΟΥ ΔΕΙΛΙΝΟΥ

ΣΧΟΛΕΙΟ ! ΣΧΟΛΕΙΟ ! ΣΧΟΛΕΙΟ !

ὑπὸ τῆς ΓΕΩΡΓΙΑΣ ΦΩΚΝΕΡ

— Σχολεῖο, σχολεῖο, Σάμ. Σεπτέμβριος, σχολεῖο, σχολεῖο, ἔφαλλον τὰ τιτζίκια μέσα εἰς τὰ ψηλά χόρτα.

— Τὸ συχαίνωμαι αὐτὸ τὸ τραγοῦδι, εἶπε ὁ μικρὸς Σάμ καθὼς ἐξαπλώνονταν πάνω στὸ γλωρὸ χορτάρι γιὰ νὰ ξεκουρασθῇ. Διαρκῶς μοῦ φέλνουν (συχαινόμεν) ἐγὼ τὸ σχολεῖο. Ἦθελα νὰ μὴν ἐτελείωνε ποτὲ τὸ καλοκαίρι, νὰ παίζω διαρκῶς, καὶ νὰ κάνω ὅτι θέλω χωρὶς καμμιά φροντίδα στὸ κεφάλι μου ὅπως, τὰ πουλιὰ καὶ τὰ λουλούδια.

Καὶ ὁ Σάμ, ἔκλεισε μὲ τεμπελιά τὰ μάτια του.

— Καὶ νομίζεις, Σάμ, εἶπαν, τὰ λουλούδια, πῶς δὲν ἐργαζόμεθα ; Πόσο λάθος ἔχεις καὶ μένε. Ἐργαζόμεθα ὅλο τὸ καλοκαίρι—ἀπὸ τῆς στιγμῆς ποῦ φουτρώσαμε τὴν ἄνοιξη. Ἀπλώσαμε τῆς ρίζες μας μέσα εἰς τὴ γῆ κι' ἐθρέψαμε τὰ τρυφερά μας στελέχη. Ἐμαζεύαμε τὴ δροσιά καὶ τὸ φῶς τοῦ ἡλίου, ἀνοίξαμε τὰ μπουμπουκία μας κι' ἐχύσαμε γλυκὰ ἀρώματα χύρω γιὰ νὰ κάνουμε εὐτυχεῖς ὅλους. Ἐπροσφέραμε τὸ γλυκό μας νέκταρ εἰς τῆς μέλισσες καὶ εἰς τῆς πεταλοῦδες· τὴν ἔτοιμάσαμε τοὺς σπόρους μας καὶ πολὺ γρήγορα ἡ δουλειά μας τελειώνει· κατόπιν θὰ κοιμηθοῦμε ὅλον τὸν χειμῶνα γιὰ νὰ εἴμεθα ἑτοιμοὶ τοῦ χρόνου. Ἐμεῖς ἀναπαυόμεθα τὸ χειμῶνα, ἐσεῖς τὰ παιδιὰ τὸ καλοκαίρι· ὅλοι, καθὼς βλέπετε ἔχετε τὴ δουλειά μας.

— Τσίου, τσίου, τσίου, ἐκελαϊδοῦσαν τὰ πουλιά. Αὐτὸ τὸ παιδάκι λέει πῶς δὲν ἐργαζόμεθα. Τσίου, τσίου, τσίου. Ἐνωρὶς τὴν ἄνοιξη ἀρχίζουμε τὴ δουλειά μας· κτίζουμε τῆς φωλιτσές μας, κτίζουμε τ' αὐγά μας καὶ ὕστερα φροντίζουμε νὰ θρέψουμε τὰ πουλάκια μας καὶ νὰ τὰ μάθουμε νὰ πετοῦν. Τώρα θὰ φύγωμε γιὰ τὰ θερμότερα κλίματα κι' ἐκεῖ θὰ μείνωμε ὅλον τὸν χειμῶνα. Ἀλλ' ὅλο τὸ καλοκαίρι ἐργαζόμεθα· ἀγαποῦμε πολὺ τὴ δουλειά μας καὶ γιὰ τοῦτο διαρκῶς τραγουδοῦμε, τραγουδοῦμε.

Τὴ δουλειά μας τραγουδοῦμε, παιδί.

— Μπῆ, μπῆ, μπῆ, ἐβόλιναν ἡ μέλισσες καθὼς πετοῦσαν γύρ' ἀπὸ τὸ Σάμ. Δουλειά, δουλειά· κι' ἐμεῖς ἐργαζόμεθα ὅλο τὸ καλοκαίρι· μαζεύοντας τὸ μέλι ἀπὸ τὰ λουλούδια καὶ ἀποθηκεύοντάς το εἰς τῆς κυψέλες μας. Ὅλες ἐργαζόμεθα νὰ φτιάσωμε τὸ μέλι. Ἕνα μελίσσι μόνο του δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ καὶ πολλὰ πράγματα, ἀλλ' ὅλες μαζί ὅταν κάνουμε τὴ δουλειά μας εἰς τὴν ὥρα της καὶ ἐργαζόμεθα ὅλο τὸ σμῆνος μαζί, γεμίζουμε με ταχύτητα τὴν κυψέλη μας. Ἐτσι ἐργαζόμεθα—μπῆ, μπῆ, μπῆ...

— Ναί, ἔλεξαν τὰ μνημόνια καθὼς ἐργάζονταν σιμὰ εἰς τὸ Σάμ κουβαλώντας ἕνα κλωνὶ χῶμα τὸ καθένα. Κι' ἐμεῖς ἐργαζόμεθα ὅλα μαζὶ. Ἕνα μνημόνι μόνο του δὲν μπορεῖ νὰ κά-

ΑΠΟ ΤΟ ΣΠΑΡΤΑΡΙΣΤΟΝ ΔΙΗΓΗΜΑ ΜΑΣ ΜΕΤΑΞΥ ΛΗΣΤΩΝ

Παρατήρησε ὅτι ὁ Ράϊαν ἐσιράφη καὶ ἐπυροβόλησε ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποίου ὑπῆρξεν ὁ φόνος τοῦ σιρτατιώτου

(Ἴδε σχετικὸν διήγημα ἐν σελίδι 10η)

μη τίποτε, ἀλλὰ πολλὰ μαζί χτίζουμε γρήγορα τὴ φωλιά μας. Ὅλα ἐργαζόμεθα καὶ ὅλα πρέπει νὰ βοηθοῦμε γιὰ νὰ τελειώσουμε τὸ ἔργο μας.

Ὁ Σάμ ἀνασηκώθηκε, ἔτριψε τὰ μάτια του κι' ἐπειτα ἐκύτταξε τὰ μικροσκοπικὰ μνημόνια καθὼς ἐργάζονταν γύρω του παρατήρησε τῆς μέλισσες ποῦ ἐμάζευαν τὸ μέλι ἀπὸ τοὺς ἀνθοὺς καὶ πάνω του ἄκουσε τὰ κελαϊδίσματα τῶν πουλιῶν καθὼς ἐτίναζαν τὰ φτεροῦγιά τους.

— Νομίζω πῶς ἔχετε δίκιο· ὅλοι ἔχομε τὴ δουλειά μας καὶ ὅλοι πρέπει νὰ ἐργαζόμεθα. Δὲν εἶμαι ἐγὼ παρὰ ἕνας μνηστής μέσα σὲ μιὰ μεγάλη τάξη τοῦ σχολείου, ἀλλ' ἐάν κάνω καλά τὴ δουλειά μου καὶ τακτικά, θὰ κάμω τὸ καθήκον μου κι' ἐγὼ μέσα εἰς αὐτὸν τὸν κόσμον τῆς ἐργασίας.

— Σχολεῖο, σχολεῖο, Σεπτέμβριος, σχολεῖο, ἔφαλλε τὸ τιτζίκι.

— Ναί, σχολεῖο, Σεπτέμβριος, σχολεῖο, ἀπαντοῦσε ὁ Σάμ. Μὲ μεγάλη μου χαρὰ πραγματῶς θὰ ἐξακαλουθῶ τὴν ἐργασία μου.

ΓΙΑΤΙ ΕΥΝΙΖΕΙ ΤΟ ΓΑΛΑ ;

Ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ ἐμποδίσωμεν ὁτιδήποτε νὰ πῶσι μέσα στὸ γάλα, ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἡμέραν τὴν ἀγελάδα, τὸ γάλα δὲν θὰ ἔβγαζε Κοῖμα, βέβαια, ποῦ δὲν μπορούμε νὰ τὸ κομώμεν. Πραγματῶς μέσα στὸ γάλα πλύνουν διάφοροι οὐσιαί. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰς ἀκαθαρσίας ποῦ πλύνουν καὶ ποῦ μπορούμε νὰ ἴδωμεν καὶ ἡμεῖς μέσα στὸ γάλα ὡς μωρὴν σκόνη, ὑπάρχουν καὶ ἄλλα μικροσκοπικὰ σώματα ποῦ πλύνουν ἀόρατα εἰς τὸν γυνὸν ὀφθαλμόν. Εἶνε ὅχι κομμάτια σκόνης ἀλλὰ ζωντανὰ ὄντα τὰ κυκλόβια τοῦ γάλακτος ὅπως ὀνομάζονται ἐπιστημονικῶς καὶ τὰ ὁποῖα κάμνουν τὸ γάλα νὰ ξυνίξη. Ἐάν ἦτο δυνατόν νὰ κλεισθῇ ἐκμπικρῶς τὸ γάλα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς οὕτως ὥστε νὰ μὴ εὐρίσκηται εἰς ἐκείνην μὲ τὸν ἀτμοσφαιρικὸν ἀέρα, θὰ διατηρεῖτο αἰώνως.

Παραδειγμα βλέπετε εἰς τὸ γάλα τοῦ κουτιοῦ, τὸ ὁποῖον ἐνθ' εἰς τὰ κουτιά διατηρεῖται καὶ μῆνας ἀκόμα ὅταν τὸ ἀνοίξετε δὲν βαστᾷ περισσότερον ἀπὸ τὸ φρέσκο τοιαῦτον.

ΤΟ ΓΑ'ΔΟΥΡΑΚΙ

(Προβληματικό Παραμύθι)

Ο Τζανέτος, ήταν άνθρωπος κουτός, μίαν ή μέραν δε εις την αγοράν κάποιος θέλησε να περπατήσει την κουταμάρα του Τζανέτου και του είπε πωλούνται αυτά γα.ιδουράκια, από τα οποία εβόσκοντο τα όρκοιότερα γα.ιδουράκια. Τουτό α κούσας ο φίλος του εσκέπτετο να αγοράσει ένα τέτοιο αγγό. Πήρε στην αγοράν ο Τζανέτος ως που μπήκε εις ένα φαρμακείο ζητών και εκεί να εβρή τα περίεργα αγγά.

— Με το συμπάθειο είπεν μήπως πουλάτε εδω αγγά γα.ιδουράκι.

— Γάλα δηλαδή άποντα ο φαρμακοποιός.

— Όχι λέγει, ο Τζανέτος αγγά σας είπα; Θέλω να αγοράσω ένα.

— Τι ένα; λέγει πάλιν ο φαρμακοποιός.

— Κουράθηκε; είπεν ενδομύχως ο Τζανέτος.

— Ένα αγγό...

— Α ξέρω, ξέρω... (τόν καίμενο...) Αποποιμαι διότι μόλις πρό δύο ημερών τα εβόδευσα. Περιμένω όμως, έπειτα από δύο ημέρες φρέσκα και αν θέλεις γύρισε να πάρεις όσα θέλεις.

— Καλά, ευχαριστώ. Συμπάθηστέ με που σας εβόγγησα. Τρόφιζε πέρα και άπηντησε μία γυναίκα που φώναζε.

— Έδω τα αγγά...όραία αγγά...Πάρτε φρέσκα αγγά.

— Έ σὺ, κυρά, τῆς φωνάζει ο Τζανέτος; με το συμπάθειο, αν δεν κάνω λάθος, μήπως που λας αγγά γα.ιδουράκι;

— Τι είπες; έρωτ η γυναίκα.

— Αγγά γα.ιδουράκι...

— Μπα καλό που μ' ήρθε...Θέλεις αγγά γα.ιδουράκι; (τόν καίμενο...) Ναί... καί... Έχει εδω πολλά. Τρόφα ίσα, ύστερα δεξιά, ύστερα αριστερά, ύστερα θα ήδης ένα φουρνάκιμο και εκεί άποψίσω, να ρωτήσης και θα βρης τον πωλητή.

Ο Τζανέτος συνεμορφώθη προς τας οδηγίας τῆς γυναίκας και ήθλασε εις τον φουρνάκιμο εις τον έπαινον ένα άνθρωπον που κάπνιζε με μία μεγάλη πίπα.

— Με το συμπάθειο...έδω πουλάνε αγγά γα.ιδουράκι; Ο άνθρωπος πωλόν πεπόνια και θελήσας να διασκεδάση του λέγει.

— Έρω πουλάω τα καλύτερα και έχω διαφύων λογίων.

— Για ιδες τα εκεί άραδιασμένα. Εξέρω εγώ ποιό σου κάνει. Τῆ γα.ιδουρίτσα μου δεν την ξεκάνω ούτε για χίλια τάλληρα. Κάθε αγγό της, που λες και ένα γα.ιδουράκι. Και το γα.ιδουράκι... Έτσι νάχωμε καλό, στη στιγμή που βγαίνει από το αγγό, πηδάει και τρέχει σαν άερας. Ο λοι από μέσα αγοράζω τον. Κόπιασε τώρα μέσα να διαλέξουμε Ένα καλό.

Μπάζει τον καλό σου τον Τζανέτο μέσα, και του δείχνει ένα μεγάλο και γυαλιστερό πέπονι.

— Να, του λέει, τουτό σου κάνει. Αν δυνηθής και το κλωσίσσας καλό, θα βγάλεις ένα γα.ιδουράκι πρώτης τάξεως. Μονάχα δύο ημερού νυχτα, και θα βγής. Πρέπει όμως να το πέρνης μαζύ σου στο κρεβάτι σου, και με την ζεστασιό θα βγῆ ένα γα.ιδουράκι σαν και σένα...με γάλο και σέλιτο.

— Και πόσο το πουλάς;

— Έλα για το χατήρι σου πέντε φράγκα μόνο, αλλά να προσέξεις μη σου σπάση. Και να σε ξανα...έδω.

— Καλά...καλά...ό Θεός να σε πολυχρηνήσει.

Και ο Τζανέτος πήρε το αγγό, πλήρωσε τα πέντε φράγκα, το έθεσε με προσοχή στον κόρφο του και ανεχώρησε για το χωριό του. Το ένα του χέρι το είχε πάντα άκουμπισμένο στο πολύτιμο αγγό, και με το άλλο κρατούσε σφιχτά το χαλινάρι του νομικισμένου γα.ιδουράκι. Έτσι τραβούσε ήσυχα και γεμάτος χαρά εβόλλογέτο.

Τι θα βγῆ τάχα; Γα.ιδουράκι ή γα.ιδουρίτσα; Ήθελα εγώ να βγῆ γα.ιδουρίτσα, γιατί θα μούκανε αγγά και, καθώς είδα είν' ένα καλό εισόδημα.

Έρω δε ούτως εσκέπτετο, βλέπει ο γα.ιδάρος τον ήλιο των αγγών του χάμω στη γῆ, τρομάζει και αρχίζει το τρέξιμο και τους κλώτσους...Ω, το φτωχό τον Τζανέτο, τί έπαθε. Σε λίγο ήταν πεσμένος κάτω στο χώμα, δόξα σοι ο Θεός όμως, έπεσαν αλλαφρά και δεν έπαθε τίποτα. Το αγγό κῆλε και χτύπησε σε μία μεγάλη πέτρα, που ήταν στην ρίζα ενός χαμοδένδρου. Και τότες έξαρνα βλέπει ο Τζανέτος από τα χαμόκλαδα, που έπεσε το αγγό, να ξεπεταχθῆ ένας λαφός, να τρέχει να τρέχει...και να χαθῆ μέσα στο λόγγο.

Ο Παναγία μου. Έφωναξέ ο Τζανέτος. Τι αγγό που ήταν. Τι γα.ιδουράκι είχε μέσα του. Τι ευμορρα αγγά που είχε.

— Και πως έτρεχε...Νάξερε τουλάχιστο το δρόμο να πάη σπίτι μου...Αλλά που. Θα μού το κλέψουν στο δένδρο. Ω συμφορά μου, κι' άλλα πέντε φράγκα θα δώσω...

Και ο Τζανέτος καθάλλικε πάλι και γύρισε πίσω, για να αγοράσει άλλο αγγό. Και στο δρόμο—δρόμο ελσάριζε, πῶς, για καλό και για κακό, στην επιστροφή πρέπει να εβρή το νομικισμένο γα.ιδουράκι από το κάπνιστρο.

— Ανδραβίδα.

ΛΕΩΝΙΔΑΣ ΚΑΛΦΙΩΤΗΣ

ΠΡΟΣΚΟΠΙΚΗ ΚΙΝΗΣΙΣ

ΚΕΡΚΥΡΑΣ

Βαθέως συνεκινήθη, το ένταυθα προσκοπικόν σῶμα, ἐν τῇ ἀποσοδότησει, οὕτως εἰσεῖν, παραιτήσεως, τοῦ ἐπιβλητικῆς ὅσον καὶ ἀγαπητοῦ αὐτοῦ ἀρχηγοῦ κ. Γεωργίου Νικολαΐδου. Αἱ σημεῖαι δυσκολύτητα περιστάσεις καὶ ἀντιδράσεις, εἰς τὰς ὁποίας σθεναρώτατα ἀντεπεξῆλθεν ἡ ἀνδρική ἐπιβολὴ τοῦ κ. Νικολαΐδου ὡς καὶ ἡ ὑπὸ ὅλων ἀνεξαιρέτως, ἀνομιολογηθεὶσα πρόδοσις τοῦ σώματος τῶν προσκοπικῶν ἐνταύθα, εἰς διάστημα μόνον ἐνός ἔτους, εἰδὼν τὴν πελοπίδαν εἰς τοὺς πάντας, δι' ὃ κ. Γεωργίου Νικολαΐδης διὰ τῆς ἀκαταλήτου καὶ συστηματικῆς αὐτοῦ προαιδέσεως, τῶν προσκοπικῶν του, θὰ κατήγετο τὸ σῶμα τοῦτο μετὰ παρὰ λόγους ὅχι μακροῦ εἰσέτι διαστήματος, τίπιν καὶ ὁ πορταμῶν, τῶν ἀπανταχοῦ εὐρισκομένων προσκοπικῶν ὁμάδων.

Αυστυχῶς, αἱ ἐξωθεν φαίνεταί, ἀδιαιτέτως παραβαλλόμενα ἀντιδράσεις, εἰς τὸ ἔργον τοῦτο τοῦ κ. Νικολαΐδου, ὑπερίσχυον, καὶ ὁ ὑποδειγματικὸς οὗτος ἀρχηγὸς, μετὰ λύπης του, ἐξηναγκάσθη νὰ παραστή τὸ σῶμα τῶν Προσκοπικῶν, τὴν παρατήρησιν του ταύτην καταστήσας αὐτοσυνειδητοποίησιν, εἰς τὸν ἔφορον τοῦ σώματος κ. Μπαλῆν.

Ο κ. Μπαλῆς καταβαλὼν ὑπερανθρώπων προσπαθείας, ὅπως πείσῃ αὐτὸν νὰ μὴ παραιτήσῃ τῆς ἀρχηγίας τοῦ σώματος οὐδὲν κατάρθωσεν, κατόπιν τῆς ὀριστικῆς πλέον ἀποφάσεως τοῦ κ. Νικολαΐδου, πρὸς παραίτησιν.

Ο κ. Έφορος συγκεκλιμένος εἰς τὸ ἑκακρον, ἀπεδέχθη τέλος τὴν παραίτησιν τοῦ κ. ἀρχηγοῦ, συστήσας εἰς αὐτὸν μετὰ δάκρυα σχεδὸν εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς ὅπως μὴ ξεχάσῃ ποτὲ, τοὺς ἀγαπητοὺς προσκοπικοὺς του...τὰς ἐκδρομὰς των...τὰς διασκεδάσεις των...

Ο κ. Νικολαΐδης ὑπέδειξεν, ὡς ἀντικαταστήτην του, τὸν ὑπαρχηγὸν τοῦ σώματος κ. Κόντη. Έν τῇ δὲ εὐχηστῇ πᾶσαν πρόδοσιν εἰς τὸ σῶμα τῶν προσκοπικῶν, ἀπεχωρήσας διὰ παντὸς πλέον τὸν συμπάθειον καὶ ἀφιλοκερὴ ἔφορον τοῦ σώματος κ. Μπαλῆν.

Εὐχόμεθα ὁλοψύχως, ὅπως ἡ ἀρεταμένη ἐργασία του, στεφθῇ ὑπὸ πύλῳς ἐπιτυχίας.

Κατόπιν σχετικῆς παμφίλησεως, τῶν ἐνταύθα ἐδρευουσῶν Γαλλικῶν ἀρχῶν, ἡ λέσχη τῶν προσκοπικῶν, ἥτις μέχρι τοῦδε εὐρίσκετο εἰς τὸ κάτωθι διαμέρισμα τῆς Ρολίνας, μετεφέρθη εἰς παρὰ τῇ μα, ἀκριτὰ εὐρύχωρον, ὅπου ἐστὶν ἡ μόλις προχθὲς, εἰς τὸ νῦτον διαμέρισμα τῆς «Νέας Πόλεως». Ἡ λέσχη τοῦδε λέσχη τῶν προσκοπικῶν θὰ χρησιμοποιῇ πρὸς στρατιωτικὸν λόγον, Γαλλικῶν πεζικοῦ, ἡ κατ' ἄλλους θὰ χρησιμοποιηθῇ ὡς γκαράς αὐτοκινήτων. Ἡ νέα προσκοπικὴ λέσχη, ὁμοίως πρὸς νοσοκομειὸν ἐκποτασιωτικόν. Ἡ ἐν γένει ὅπως τῆς ὁμοῦ εἶνε ὁμοιοτάτη.

Κέρκυρα ΠΗΠΗΣ Δ. ΜΑΡΤΙΝΗΣ

ΑΘΗΝΩΝ

Τὴν παρελθούσαν Κυριακὴν αἱ ὁμάδες Ἀθηνῶν ἐξέδραμον εἰς τὸ παρά τοῦ κ. Μενάνη δωρηθὲν κτήμα. Ἡ συγκέντρωσις ὀρίστη τὴν Την π. μ. Τὴν 7,25 ἐκτύπησεν εἰς τὴν πλατεῖαν τὴν Ὀμονοίας προσκλητήριον καὶ μετ' ὀλίγον ἤρξαν νὰ φθάνουν αἱ περίε τῆς Ὀμονοίας συγκεντρωμένοι ἐνωμοτῆται. Πρῶτῃ κατέβησεν ἡ ὑπὸ ἐνωμοτάρχην τὸν Γ. Μίνδερ ἐνωμοτῆτα τῆς Διμήδος. Εἰσῆλθοντες εἰς τὸ τραῖνον τῆς Κηφισίας καὶ τὴν 8, 30 ἐφθάσαντες εἰς Κηφισίαν. Ἐπεσκέφθημεν τὸν ἑαυτὸν καὶ τὸν κ. Νικολαΐδου καὶ ἠκούσαμεν τὴν θείαν λειτουργίαν μέχρι τῆς 9ης περιπού. Κατόπιν, ἀποῦ μερικὸν ἤγγρασαν διάφορα πρόγματα ἐξεκινήσαμεν διὰ τὸ κτήμα «μας». Ἀλλὰ στὸ δρόμῳ ἤρχισε νὰ βρέχῃ καὶ ἠναγκάσθημεν νὰ γυρίσωμεν ὀπίσω καὶ νὰ σταθμεύσωμεν εἰς τὸ Σπυριδίου ὅπου ἐφάναμε ἀπὸ ὁ καθεὶς ἐφρόντισε νὰ εὖρῃ μὴ γονιὰ καὶ προσφυλάσσει ἀπὸ τὸ κρύο καὶ τὴν βροχὴν. Ἐκινῶν καὶ τὸν 8, 30 ἐφθάσαμεν εἰς Κηφισίαν. Ἐπὶ τῇ 11ην ἀπὸ ὁ κεντρὸς ἀρχίσε νὰ καλλιτερεύσῃ ἐξεκινήσαμεν καὶ μετ' ὀλίγον ὄραν ἐυλοκισμένοι ἀπὸ τὸ κρύο ἐφθάσαμεν εἰς τὸ κτήμα μας. Ἐκεῖ ὅμως μᾶς ἐπερίμενε ἓνα θερμαντικὸν πρᾶγμα—ἡ ἐργασία. Ὁ ἔφορος κ. Μίνδερ, τότε, καθώρισεν τὸ εἰς ἐκάστην ὁμάδα ἀνήκον μέρος. Ἐπειτα ἤρχισε δουλειὰ φεβρή τῶν ὁμάδων ἀνταγωνιζομένων ποῖα νὰ καθίστη ὑπερτερὰ τὸ εἰς αὐτὴν ἀνήκον μέρος. Περὶ τὴν 3,45 συνετάχθημεν ἀπὸ ἐκάστη μὲν ἓνα ἡγῆρο (γὰ ζεσταμα) κατελῆξαμεν (διὰ τὸν δρόμῳ Κηφισίας Τατοῖου) εἰς τὴν Κηφισίαν. Εἰδόμε καὶ τὰ ἐρίπια τοῦ κέντρος θαλαμῶ δάσους. Εἰς τὴν Κηφισίαν μετὰ 10λεπτον ἀνάπαυσιν ἐπέβημεν τοῦ τραῖνου Κηφισίας καὶ κατέβημεν εἰς τὸ Ἀμαρούσιον. Κατεσκηνώσαμεν δι' ὀλίγον παρακάτω ἀπὸ τὴν πλατεῖαν. Ἐα ναφάγαμε γιὰτὶ ἡ πείνα μᾶς ἦτο τρομερὴ. Τὴν 5 καὶ ἡμίσειαν, ἀντὶ τῆς 6 μ. μ. ὅπως εἶχαν οἱ ἀρχηγοὶ ἀποφασίσαι ἐκτύπησε προσκλητήριον καὶ συνταχθέντες ἐπέβημεν τοῦ τραῖνου καὶ κατέβημεν εἰς Ἀθήνας. Ἀπεβιβάσθημεν διεσχιμέν νὰ χαιστέαι καὶ διὰ τῆς ὁδοῦ Πανεπιστημίου μετέβημεν εἰς τὰ Γραφεῖα μᾶς ὅπου καὶ διέλυθημεν.

ΒΛ. Γ. ΒΑΛΑΣΣΟΠΟΥΛΟΣ

Πρόσκοπος 3ης ὁμάδος

ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

ΑΠΟ ΤΟΥ ΕΠΟΜΕΝΟΥ ΤΕΥΧΟΥΣ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ,"

ΑΡΧΙΖΕΙ ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΕΡΣΤΕΡΝ ΒΓΕΡΝΣΩΝ

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ετοιμασθῆτε. Εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον τὸ ὠραιότερον μυθιστόρημα ποὺ ἐδιαβάσατε ποτὲ.

ΕΝΑ ΧΡΟΝΟΣ ΣΤΗΝ ΑΡΚΤΙΚΗΝ ΣΙΒΗΡΑΝ

ΥΠΟ ΤΗΣ ΚΑΣ Μ. Α. ΤΖΑΠΛΙΚΑ

Ἡ Γεοσέϊ ἦτο τὸ ἀνατολικότερον σημεῖον ὅπου ὁπλὸν θὰ ἐπεσκοπεύετο. Εὐρισκόμεθα ἤδη χίλια πεντακκῶα βέρτοια εἰς τὸ εὐσωτερικὸν μακρὰν τῆς Γενιοσέϊ, ἔπρεπε δὲ νὰ ἐπισπεύσωμεν τὴν ἐπιστορφήν μας προτοῦ ἔλθῃ ἡ ἀνίεξις καὶ γείνη ὁ ποταμὸς ἀδιάβατος, ἐκτὸς ἐὰν ἠθέλαμε νὰ μείνωμε εἰς τὴν αὐτοῦ μέρῳ τοῦ ἐπικινεῖν χειμῶνος. Ὁ ἥλιος ἤρχισεν ἤδη νὰ γίνεταί δυνατώτερος καὶ εἰς μερικὰ μέρῳ ὁ πάρος δὲν ἦτο ἀσφαλὴς. Ἀν καὶ τὸ κρύο δὲν ἦτο τρομερὸ ἡ ἀνοικιότητες χιονισθῆλλες καθίστανον τὸ ταξεῖδι ἐπικίνδυνον ἀκόμη καὶ ὅταν εἶχαμε ὁδηγούς τοὺς ἐμπειροτέρους τῶν Τούγκους. Ὁπωσδήποτε πολλὴ σπανίως ἐχάναμε τὸ δρόμῳ οἱ σταθμοὶ μας ἢ ὅταν ὅσο τὸ δυνατόν ἀραιώτεροι καὶ θαλαττεροὶ οὕτως ὥστε ἐφθάσαμε εἰς τὸ Τουρουκάνον προτοῦ ἀκομῇ παρελθῇ ἐντελῶς ὁ χειμὼν καὶ ἀρχίσουν νὰ λυώνουν οἱ πάροι τῶν λιμνῶν καὶ τῶν ποταμῶν.

Καθ' ὅδον ἐσταθμεύσαμεν ἐπὶ δύο ἡμέρας εἰς τὴν σκηνὴν ἐνὸς φίλου μας εἰς τὸ Γιολντα τῆρι, τοῦ ὁποῖον ὁ πατήρ, Τσιουλντὸ ὀνόματι, εἶνε ὁ ἀρχαιότερος ἐκ τῶν ἀποίκων τῆς Διμήδος τούτης. Ὁ γέρος αὐτὸς ἦτο πάρα πολὺ ἐξυπνὸς καὶ μὲς διηγῆθη πάλιν ἐνδιαφέροντα πράγματα διὰ τὴν ζωὴν καὶ τὰ ἔθιμα τῶν Τούγκους.

Ὅταν ἐπιστρέψαμε εἰς τὸ Τουρουκάνον κατόπιν ταξιδίου τριῶν χιλιάδων μιλίων, ἡ Τουρουκάνικα καὶ ἡ Γενιοσέϊ ἦσαν ἀκόμη χιονισμένες. Ἀλλ' αἱ ἡμέραι—ἦσαν ἤδη Ἀπρίλιος—ἦσαν περιπεπυκνωμέναι ὡρεσμοκραί καὶ τὰ χιόνια ποῦ ἄρχισαν νὰ λυώνουν ἀπὸ τῆς λαγκαδιῆς ἐπὶ πλεονάζον ἀπὸ νερὰ πάνω στὰ παγωμένα ποτάμια.

Ἐκτὸς τῶν ἄλλων παιγνιδιῶν καὶ τῶν ἐρωτῶν τὰς ὁποίας διαγωνίζονταν κατὰ τὴν ἐποχὴν ταύτην οἱ κάτοικοι τῆς Σιβηρίας, ἡ περιεργότερα εἶνε ἡ «πᾶσιν» μία ἐορτὴ ἡ ὁποία διαρκεῖ ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας. Ἡ λέξις «πᾶσιν» δὲ πῆ λουτρον. Στήνουν λοιπὸν ἓνα καλὸν δάσος, τὸ ὁποῖον χρησιμεύει ὡς λουτρον χονδρὴ θύρα, ὥστε οὔτε τὸ ἐλάχιστον ἵχνος ἅ καὶ τὸ ὁποῖον κλίνει τόσον καλὰ μετὰ θανάτου ἢ μὴ δύναται νὰ εἰσέλθῃ μέσα. Ἡ μία πλευρὰ τοῦ λουτροῦ εἶνε κτισμένη μετὰ τοῦδ' αἱ καταλαμβάνεται ὁλόκληρος σχεδὸν ἀπὸ μίαν τεραστίαν θερμάστραν. Πλησίον τῆς θερμάστρας ἐδράζεται ἐναποθηκευμένον νερὸ, τὸ ὁποῖον θερμαίνεται καὶ γερμίζει τὸν λουτρον ἀπὸ ἀτμούς. Ἀπὸ γίνετε σχεδὸν ἡμικυκλίου ἀπὸ τὴν ὑπερβολικὴν θερμότητα ἀπέρττει ἀποτόμως μέσα εἰς ἓνα σωρὸ χιόνι καὶ κλίνει καλὰ κατόπιν, χωρὶς νὰ σφογιθῇ καὶ θάλλει, ντύνεσθε καὶ πηγαίνετε σπύι σας νὰ πῆτε τὸ τοῖα, ἐὰν φοβικά εἰσεθε Σιβηριανὸν—νεῖδεμὲ πηγαίνετε νὰ πέσετε στὸ κρεβάτι σας με... πνευμονίαν.

Πολλὸ ὀλίγους Γενιοσέϊ—Ὅσταν συναντᾷ κανεὶς εἰς τὰ περιχώρα τοῦ Τουρουκάνου. Μετὰ τὸν ἑαυτὸν μέσα εἰς τὰς σκηνὰς των, τὰς ὁποίας στήνουν προσωρινῶς ἔξω ἀπὸ τὸ χωριό. Ἡ ἐκτίμησις αὐτῆς φυλῆς ἦτο καποῖα ἡ πολεμικὴ κατὰ μετὰ τὴν Γενιοσέϊ ἐπὶ γενεὰς δὲ ὅλο κλήρος ἐπολεμοῦσαν μετὰ τοὺς Κοζάκους. Τὸ εἶναι ὁ ὀλίγο ἐναπομείναντες ἔχουν ἐκφυλισθῇ καὶ σὺν τὸς ἀποδεκατίζον οἱ ἐπιδημικαὶ ἀσθένειαι.

Περὶ τὰ τέλη τοῦ Μαΐου οἱ πάροι τοῦ ποταμοῦ πέραν τῆς Τουρουκάνου εἶχαν λυῶσαι καὶ ἡ συγκοινωνία μετὰ τὰ ἀτμολοία ἀπεκαθίστατο. Ἐπέβημεν τοῦ πρώτου πλοίου, τὸ ὁποῖον προήγγισεν, τοῦ «Ὀνιτς» ποῦ δὲν ἦτο εἰ

μὴ μικρογραφία τοῦ «Ὀρντο». Μετὰ παρέλκον δέκα ἡμερῶν ἀπ' ἧς ἐγκατελείψαμεν τὴν Τουρουκάνον, ἐφθάσαμεν εἰς τὴν Γενιοσέϊ, τριακκῶα ἐννεήνῃα βέρτοια βορείως τῆς Κρανονόροκ. Εἰς ἓνα παραπτόμιον τοῦ Γενιοσέϊ εἶδαμε ἀπείρους κορυφὰς κέδρων νὰ πλέουν πρὸς τὴν θάλασσαν τοῦ Κάρα, ὁπότεν τεὺς παρελάμβανον τὰ πλοία, τοὺς μετέφερον εἰς τὰς νήσους Νασονόδοκ καὶ ἐκείθεν εἰς τὴν Ἀγγλίαν.

Μετὰ παρέλκοντες ἡμερῶν τινῶν διαμονῆς εἰς τὴν Γενιοσέϊ ἐπέβημεν τοῦ ἀτμολοίου «Νικολάν», τὸ ὁποῖον ἐπεριμέναμεν ἀνθρωπίνους κατόπιν δὲ ταξιδίου τεσσάρων ἡμερῶν ἐφθάσαμε εἰς τὸ Κρανονόροκ, ὁπότεν εἶχαμε γέγει διὰ τὸν βορρᾶν πρὸ ἐνὸς περιού ἔτους.

Εἰς τὸ μέρος τοῦτο πάνω εἰς ἓνα ὑψηλὸν λόφον πλησίον τοῦ ποταμοῦ καὶ ὀλίγον ἔξω τῆς πόλεως, εἶνε ἓνα χωριὸ μετὰ ἑλῶνα σπιτια, ὅπου ἔμεναν πολλὰς χιλιάδας Ἀλτοσιακῶν καὶ Γερμανῶν αἰχμαλώτων. Ἀλτοσιακοὶ καὶ στρατιῶται, σιβατωτικοὶ ἱατροὶ καὶ νοσοκομοὶ, πολλὴ σὺντα ἐφαίνοντο νὰ περιφέρονται ἐλευθέρως εἰς τοὺς δρόμους. Εἰς τοὺς περισσότερους ὅμως τῶν στρατιωτῶν αἶμα λῶντων δὲν ἐπετρέπετο νὰ κατέχωνται εἰς τὴν πόλιν. Τὸ Κρανονόροκ εἶνε μέγα στρατιωτικὸν κέντρον, ὅπου οἱ στρατεύοντες Σιβηριανοὶ καθὼς καὶ πολλοὶ ἐκ τῆς κεντρικῆς Ρωσσίας ἀποστέλλονται πρὸς ἐκπαιδεύσιν προτοῦ ἀναχωρήσουν διὰ τὰ σινοῦρα.

Εἰς τὰ περιχώρα βλέπει κανεὶς ποῦ καὶ ποῦ καλλιεργημένους ἀγρούς, ἀλλὰ νοτίωτερον ἐπὶ ὁδοῦν ἐκτεταμέναι ἐκτάσεις εἰς τὰς ὁποίας σπείρουν ἀραβόσιτον. Ἐὰν οἱ κάτοικοι ἐργάζονταν νὰ καλλιεργήσουν τὴν γῆν ἐπιστημονικότερον, ἡ Νότιος Σιβηρία πολλὴ γρήγορα θὰ καθίστατο ὁ οἰκοδόμος τοῦ κόσμου.

Πλείοντες πρὸς τὸ Μινουσίνοκ, ταξίδιον τριῶν ἡμερῶν ἀτμολοικῶς ἀπὸ τὸ Κρανονόροκ, συνητήσαμεν ἀποδίρας τεραστίας γεωργιῶν καὶ κτηνοτροφικῶν προϊόντων, τὰ ὁποία προσωρρίζοντο δι' ἔξαγωγῆς.

Τὸ Μινουσίνοκ εἶνε ἓνα καλοκτισμένον χωριὸν παρὰ τὴν δεξιὰν ὁρὴν τοῦ Γενιοσέϊ, ἐπὶ τῆς ὁμογενῶς ὁδοῦ, εἶνε κέντρον ἐξαγωγῆς ἀραβόσιτον καὶ κωφῆς, ἐπὶ πλέον δὲ—ὅπου καὶ τὸ σπουδαιότερον δι' ἡμᾶς—ἔχει τὸ μετὰ λείων ἀρχαιολογικῶν καὶ ἐθνογραφικῶν Μουσείον μετὰ πολλὰ πρόδινα νεώτερα τέχνης. Τὰ περιεργότερα ἀνήκον εἰς τὴν λιθὴν ἐποχὴν.

Τακτικὴ ἀτμολοικὴ συγκοινωνία ἔχει τέμα τὸ Μινουσίνοκ, ὁπότεν μικρὸν πλείον μᾶς παρέλαβε κατόπιν ὀλιγοῦρον ταξιδίου καὶ ἐφθάσαμεν εἰς τὰ ὄρη Σάβαν, τὰ ὁποία σχηματίζουν τὰ νότια ὅρια τῆς Γενιοσέϊ, Σιβαρίας καὶ τὸ μερὸς τοῦτο. Ἐπεσκέφθημεν τὴν πόλιν Ἀμυρῶν ὅπου ζοῦν οἱ Καζῆν καὶ οἱ Σαζῆν (Τάταροι), οἱ πραγματικὸι ἀπόγονοι τοῦ πρώτου εἰκοῦ λαοῦ, οἱ ὁποῖοι ἐκτίσθη τὸ «Κουρτάν». Ἐδῶ μᾶς ἐδόθη ἡ ἐγκαταστάσις νὰ διαμείνωμεν ἐλα τὰ μέσα συγκοινωνίας, τὰ ὁποία χρησιμεύουν εἰς τὴν καλλιὰ τῆς Γενιοσέϊ, Σιβαρίας καὶ τὸ μερὸς τοῦτο—μεγάλῃ κοφί νια πλημύνα ἀπὸ βόρειας λαγκαδιῆς, μετὰ τῆς χωρὶς σούστες καὶ χωρὶς καθίσματα—μετεβαίνοντες ἀπὸ χωριὸν εἰς χωριὸν ἀνάμεσα ἀπὸ τοὺς γεωγραφικοὺς Τατόρους.

Ὅπως καὶ ἄλλοι λαοὶ τῆς Σιβηρίας, οἱ Μπουσίαν τῆς περιουρίας Βαϊκάλης καὶ οἱ Τούγκους τοῦ Ἀμῶρ, ἔχουν οἱ Μινουσίνοκ Τάταροι, οἱ ὁποῖοι νυμφεύονται μάλιστα Ρώσους.

οἰδας χωρὶς εἰς τῶν ἀποίκων. Τὰ ὀπλάγω, να τοὺς σπύτια «γιοῦρτω» μετὰ τὴν νυκτερὴν στήρην δεικνύον ἀνθρώπους οἱ ὁποῖοι τίθοντο εἰς τὸ νὰ ἀποκαθίστανται εἰς ὁρισμένα μέρῳ σταθεροῦς. Μοσμεθανοὶ ἢ Ὀρδοῶδοι Χριστιανοὶ διατηροῦν ἔθιμα ἀπὸ ὅλας τὰς πρώτας γένους θεοσελίας τῶν λαῶν τῆς Σιβηρίας.

Αἱ ἀπείραντες ἐκτάσεις τῆς ὁδοῦς τοῦ Ἀμυρῶν εἶνε σπαρμέναι μετὰ σπογγυλοῦς σορούς περιτριγυρισμένους ἀπὸ ἑνὶ κύκλῳ ἀραβόσιτων λιθίων πασσάλων, ὅπου οἱ ἀρκαῖοι κάτοικοι ἐθαπτον τοὺς νεκρούς των. Οἱ τᾶροι αὐτοὶ, κατόπιν ἀνασκαφῶν, ἔφεραν εἰς φῶς διάφορα κειμήλια, τὰ ὁποία στοιλίζουν τὰ Μουσεία τῆς Μινουσίνοκ, τῆς Μόσχας καὶ τῆς Πετροπόλεως. Ἐν τοῖσι ἀκόμη δὲν ἤρχισεν συστηματικὴ ἀνασκαφὴ, ἡ ὁποία θὰ φέρῃ εἰς φῶς πάρα πολλὰ ἐνδιαφέροντα πράγματα.

Τὸ ταξεῖδι ἀπὸ βορρᾶ πρὸς νότον διὰ μέσον τῆς κοιλάδος τῆς Γενιοσέϊ, εἶνε ἓνα πανόραμα μαγευτικόν, τὸ ὁποῖον ἐστὶν ἡμεῖς ἐνὸς πύον μας καὶ μᾶς δείχνει ὅλα τὰ πλοῦτῃ τῆς Ἀσιατικῆς Ρωσσίας. Τὰ πλείοντα ἰχθυοτοφεία, τὰ βόρεια ὄρη καὶ γεωγραφίοντες καὶ τὰ χρυσορυχεῖα τὰ γονιμώτατα χωράφια τοῦ ἀραβόσιτον εἰς τὰ νότια καὶ τὰ βόρεια μέρῳ τοῦ Κρανονόροκ, ὅλα αὐτὰ ἀνεκμετάλλευτα, δεικν

ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

Η ΗΛΙΟΤΑΧΤΗ

ΥΠΟ Χ. ΧΡΗΣΤΟΒΑΣΙΛΗ

Μιά φορά κι 'έναν καιρό εΐταν μιά Βασίλισσα, ποΐχε δώδεκα χρόνια παντρεμένη και δέν παιδοκομοΐσε κι' είχε μεγάλον καιμόν γι' αυτό.

Μιά μέρα ξύπνησε πολύ πρωί. Εΐταν Μάης μήνας και τ' αστέρια δέν είχαν αρχίσει νά σβύνουνται ψηλά στόν ουρανόν. Ήκειννη την στιγμήν περνούσε ένα ελάφι και τραβούσε γιά τ' ό θούνο.

— Στάσου, Έλάφι μου (του φώναξε ή Βασίλισσα) νά σου εΐπω δυό λόγια.

Τό Έλάφι στάθηκε κι' ή Βασίλισσα κατέθηκε γρήγορα γρήγορα τής σκάλες του Παλατιού, δγίηκε έξω και πήν κοντά στο Έλάφι.

— Τι με θέλεις ;

Τής εΐπε αυτό.

— Μπορείς νά μ' άνεβάσεις τ' ό γρηγορότερο σ' εκείνο τ' ό θούνο, που θγαίνει ό Έλιος ;

Τού απολογηθήκε ρωτώντας αυτή.

— Σ' άνιβάξω (τής εΐπε). Άλλά τ' είναι ή πληρωμή μου ;

— Δέχομαι.

Εΐπε τ'ό Έλάφι κι' άμέσως γονάτισε γιά νά χαμηλώσει, καθάλισκε ή Βασίλισσα και σέ μιά στιγμή άνέβηκαν στο ψηλόστο χοροδούλι του ψηλού θεινού, όπουθε έκρουε ό Έλιος κάθε πρωί.

Εφεγγαν ακόμη τ' αστέρια, όταν ό άφέντης Έλιος ξύπνησε και δγίηκε γιά νυφτή, χωρίς τής άχτίδες του. Άμα τόν εΐδε ή Βασίλισσα έπεσε στα γόνατα και του φώναξε τρεις φορές παρακαλώντας :

— Ήλιε μου και Τρισηλίε μου, και κοσμογυριστή μου. Δός μου ένα παιδί κι' ός εΐνε και κορίτσι, κι' όταν δωδεκαήμερο πάρε μου το.

Ο Έλιος γνέριξε την ξακουσμένη Βασίλισσα, που εΐταν ή πλειό όμορφη βασίλισσα του Κόσμου, μιά άχτίδα, την άρπαξε και την έφερε μπροστά του, κι' ύστερα από μιά στιγμή, την έβαλε καθάλλα σ' άλλη άχτίδα κι' αυτή ή άχτίδα την άπόθηκε στόν έξώστη του παλατιού της.

Σέ λίγο δγίηκε κι' ό Βασίλειός, που δέν την είχε δοΐ πλάι του και τής εΐπε :

— Κάτι πολύ πρωί ξύπνησες σήμερα.

— Έχουμε πλόν σήμερα, άντρα μου Βασίλειά (του άπολογηθηκε αυτή) και δγίηκα νά ξυπνήσω τής δούλες και τής παραδούλες νά φορτώσουν, τ' άπλστα στα μολύβια και νά καταβούν στο ποτάμι νά λένουν.

Ήκειννη την στιγμήν δούλες και παραδούλες φόρτωναν στα μολύβια τ' άπλστα και ξαναοΐσαν γιά τ' ό ποτάμι κι' έτσι μ' ένα πρόχειρο ψεματάκι δικαιολογήθηκε ή Βασίλισσα, χωρίς νά καταλάβη τίποτε ό άντρας της.

Νά μήν τ'ό πολυλογούμε ή Βασίλισσα ύστερα από έννέα μήνες την ίδια ώρα, που την είχε άρπάξει ό Έλιος με την άχτίδα του ψηλά από τ' ό χοροδοΐ του ψηλού θεινού γέννησε μιά ζυμοπρόσωπη κορασιά, που άπορούσεν ό Κόσμος τής όμορφιά της. Χόρηκαν δλοι, άλλ' έκείνος, που χόρηκε πλειό τερο εΐταν — δχι ή Βασίλισσα — άλλ' ό Βασίλειός, που δέν ήξερε τίποτε, γιάτ ή Βασίλισσα στην μεγάλη της χαρά είχε και μιά μεγάλη λύπη, γιάτ ή στερα κι' δώδεκα χρόνια δα τής την έπαιρνε ό Έλιος την θυγατέρα της.

Ή Βασίλισσα μεγάλωσε με τής ώρες. Οί μέρες, οί έβδομάδες, οί μήνες, ό χρόνος δέν την άναγνώριζαν. Στα πέντε χρόνια πάη στο σχολείο και στο δώδεκα ξεκόλλισε. Εΐταν άσύγκριτη στην όμορφιά και φωστήρας στόν νού, και στα γράμματα κι' όλος ό Κόσμος την θαμναιόνουν. Άλλ' ή μάννα της άφόντας δωδεκαήμερο ή Βασίλισσα, εΐταν στα φαρμάκια. Σ' αυτό άπάνω πέθανε ό Βασίλειός και έκάησε στόν θρόνο του ή Βασίλισσα, άλλ' ή λύπη της εΐταν πολύ μεγάλη, όχι τόσο γιά τόν θάνατον του άντρός της, όσο γιά τ' ό δώδεκα-

ήσια της θυγατρός της. Παρηγοριόνταν όμως και μιά φορά με την ιδέα ότι μπορούσε νά λησμονήσει ό Έλιος την άπατήσή του.

Μιά μέρα όμως, εκεί που περιπατούσε ή Βασίλισσα στο περιβόλι, ήκουσε μιά φωνή, που έρχονταν ψηλά από τ' ό θούνο.

— Πέ τής μάννας σου τής Βασίλισσας νά μου στείλ η εκείνο, που μου είχε ύποσχεθί νά μου δώση εδώ και δώδεκα χρόνια.

— Ή Βασίλισσα πήγε χαρούμενη στην μάννα της την Βασίλισσα και τής εΐπε χαρούμενα και γελαστά.

— Μάννα μου Βασίλισσα. Σήμερα, που εΐμουν στο περιβόλι, ήκουσα μιά φωνή ψηλά από τ' ό θούνο, που μώλεγε.

— «Πέ τής μάννας σου τής Βασίλισσας νά μου στείλ η εκείνο, που μου είχε ύποσχεθί εδώ και δώδεκα χρόνια».

Άκούοντας αυτά τ'ό λόγια ή Βασίλισσα καταταράχθηκε και καταπαρήθηκε έμεινε συλλογισμένη γιά κάμποση ώρα, κι' ύστερα εΐπε στην θυγατέρα της την Βασίλισσα :

— Αύριο νά ξαναπάς την ίδια ώρα στο περιβόλι κι' άμα ξενακούσης την ίδια τη φωνή νά σου ζητήσ η άπάντησ νά τής άπολογηθής.

— «Σέ παρακαλεί ή μάννα μου νά τής δώσης μιά προθεσμία γιάτ δέν μπορεί νά ζήσ χωρίς εκείνο, που τής ζητάς».

Την άλλη την ήμερα δγίηκε ή Βασίλισσα στο περιβόλι κι' εκεί, που έτρεχε μέσα στα λουλούδια ήκουσε πάλι την ίδια την φωνή, που την ρωτούσε.

— Τής εΐπες τής μάννας σου τής Βασίλισσας εκείνο, που σου εΐπα νά τής πής, και τι σου άπολογηθήκε ;

Κι' αυτή τής άπολογηθηκε τής φωνής :

— Μοΐ εΐπε σέ παρακαλεί νά τής δώσης μιά προθεσμία, γιάτ δέν μπορεί λέει, νά ζήσ χωρίς εκείνο, που τής ζητάς.

Άμα εΐπε αυτά τ'ό λόγια, σέ λίγο μιά άχτίδα του ήλιου την άρπαξε και την τραβήξε στα ούρανια. Περιμένει ή καιμένη ή Βασίλισσα, περιμένει νά γυρίσ η Βασίλισσα της από τ'ό περιβόλι, τίποτε. Φειδούδθηκε. Στέλλει τής δούλες της και τής παραδούλες της νά την θρουν και νά τής την πάλι, αλλά τ'ό κάκον. Όλες γύρισαν κλαίνοντας άπαρηγόρητα.

Μονάχα ή Βασίλισσα γνέριξε τι είχε γίνει ή θυγατέρα της, κι' ένθ όλοι οι άλλοι νόμιζαν ότι θά βρίσκονταν κάπου αυτή κατόπιν τ'ό δάκρυά της και δέν έλεγε τίποτε. Έκείνος της θύρες, έβαψε μαύρο τ'ό Παλάτι και δέν δέχονταν κανένα.

Πέρασαν κατ' αυτόν τόν τρόπον χρόνια, κι' ένα πρωί, σύνταχα, κεί που είχε δγίη στόν έξώστη και χαρτερούσε την χαρταγιά νά φανή νά σου και περνάει ένα λάφι από μπροστά της.

— Άμα τ'ό εΐδε τ'ό εΐπε :

— Καλό μου Έλάφι, μπορείς νά μ' άνιβάξες τ'ό γρηγορότερο σ' εκείνο τ'ό ψηλό θούνο που θγαίνει ν' ό Έλιος.

— Σέ θγάζω (τής εΐπε τ'ό Έλάφι), αλλά τ' εΐ ν' ή πληρωμή μου.

Νάχρουν χειμώ — καλόκαιρο, μέσα στο περιβόλι μου και νά τρφς δτι θέλεις, χωρίς νά μπορή νά σέ περιάξ η κανείς.

— Δέχομαι (τής άπολογηθηκε τ'ό Έλάφι), αλλά με μιά συμφωνία νά μη σέ ξεναχάσω όπως και μιά άλλη φορά.

— Έοΐ εΐσαν και τότε ;

— Ένθ.

Τής άπολογηθηκε αυτό.

— Δέν σ' όφταΐ ένθ, (του εΐπε ή Βασίλισσα).

Χάθηκαν χωρίς νά τ'ό θέλω.

Μπορεί και τώρα νά καθώ, αλλά σ' ό ξέρεις τ'ό μέρος, κι' άν τύχη και καθώ, έλα εδώ, κι' άμα σ' ό ίδω, θά διατάξω νά σέ δάλουν στο περιβόλι.

Δέχτηκε τ'ό Έλάφι κι' ή Βασίλισσα ρίχτηκε στην ράχη του και σέ λίγο ώρα βρέθηκαν στην ψηλότερη κορφή του θούνου. Πέρασα λίγο ώρα και νά σου ό άφέντης ό Έλιος δγίηκε νά νυφτή χωρίς τής άχτίδες του.

— Άμα τόν εΐδε ή Βασίλισσα έπεσε στα γόνατά του φώναξε τρεις φορές, παρακαλώντας τον :

— Ήλιε μου και Τρισηλίε μου και κοσμογυριστή μου. Άνήσσυ με και στείλ η μου την θυγατέρα μου νά την ίδω, γιάτ θά πεθάνω από τ'ό καιμό μου.

Και λέγοντας αυτά τ'ό λόγια, ρίχτηκε πάλι στην ράχη του Έλαφίου και γύρισε πίσω στο παλάτι της, χωρίς νά την νοιώσ η κανείς από τούς δούλους της, τής δούλες της και τ'ό παραδούλικά της.

Πέρασε καιρός κι' ή Βασίλισσα δέν φαινονταν. Ή Βασίλισσα στενοχωριόνταν πολύ, κι' όσα καλά, τής έκανε ό πατέρας της ό Έλιος, πήγαιναν όλα χαμένα και τίποτε δέν την εύχαριστούσε.

Κάθονταν όλη μέρα κι' έλαιγε κι' έλεγε :

— Όπως καίγεται τής μαννούλας μου ή καρδιά, έτσι νά καγούν όλα τ'ό καλά τ'ό πατρός μου τ'ό Έλιου.

Σέ κάμποσον καιρόν όλα τ'ό λουλούδια του περιβόλου τ'ό Έλιου κάηκαν από τής κατάρες της (ή Βασίλισσα) και ξεράθηκαν. Ο Έλιος βλέποντας λουλούδια και ξεράθηκαν. Ο Έλιος βλέποντας τ'ό περιβόλι του, στεγνωμένο, θήμωσε και λίγο έλειψε νά κάη η τόν Περιβόλάρη με τής φλόγες του. Ο Περιβόλάρης, που είχε άκούσει την Ήλιο πάλι νά καταρρέει τ'ό καλά τ'ό πατρός της, μαρτίστηκε στόν Έλιο, άλλ' δέν λίστηκε ό Έλιος, και πάει και κρύφτηκε γιά ν' άκούσ η με τ'ό αυτά του, κι' εκεί που εΐταν κρυμμένος, άκουσε αληθινά την θυγατέρα του, που χνέιζονταν και καταριώνταν :

— Όπως καίγεται τής μαννούλας σου ή καρδιά, έτσι νά καγούν και τ'ό πατρός σου τ'ό Έλιου τ'ό καλά.

Και λέγοντας αυτές τής κατάρες, έρχινε τ' άποχτενιδια ψηλά από τ'ό παραθύρι του παλατιού στο περιβόλι.

Άκούοντας αυτές τής κατάρες ό Έλιος δέν εΐπε τίποτε κι' άπεράσος νά στείλ η την θυγατέρα του στην μάννα της τ'ό πρωί πρωί με την πρώτη του άχτίδα.

Εκείνο τ'ό θράδυ ό Έλιος είχε προσκαλέσμενο σ'ό δείπν'ό του τ'ό Φεγγάρι, γιάτ εΐταν χασοφεγγαρία. Την στιγμή, που έμπαινε τ'ό φεγγάρι στην τροπέζα, με κάμποσα ρόδια στην ποδιά του, γλύστρησε ένα ρόδι, έπεσε κατ'αγής κι' άνοιξε σέ δυό κομμάτια.

Άμα εΐδε ή Ήλιο πάλι κομματασμένο τ'ό ρόδι, άναστήναξε μέσα από τ'ό φυλλοκάρδια της κι' εΐπε :

— Έτοι σιζέται κι' έμ'ένα ή καρδούλα μου από τόν πόνο τής μάννας μου.

Και άρχισε νά κλάη.

— Τ' έχεις, κόρη μου ; (την ρώτησε ό Έλιος).

— Τ'ό πονεί ; Τι θέλεις νά σου κάνω ;

— Δέν θέλω τίποτε άλλο, πατέρα μου (άπολο γήθηκε ή Ήλιο πάλι) παρά νά με στείλ ης στην καιμένη την μάννα μου που την έβλεπα πές όλην νύχτα στόν ύπνο μου. Ποιός ξέρει τι νά κάνη ή μαννούλα μου, χωρίς έμένα, που μ' άγαπούσε τόσο πολύ.....

Κι' άρχισε πάλι νά κλάη.

Συγκινήθηκε τ'ό Φεγγάρι κι' εΐπε τ'ό Έλιου :

— Άδελφέ μου Ήλιε. Δέν λυπάσαι την κακομοΐρα ; Στείλ ης στην μάννα της νά παρηγορηθί.

Ξέχεις δτι, άν δέν την στείλ ης άπόψε, θά πεθάνη ή μάννα της.....

Συγκινήθηκε ό Έλιος κι' εΐπε σ'ό Φεγγάρι :

— Καλ πώς νά την στείλ η άπόψε νύχτα ; Δουλεύουν την νύχτα οι άχτίδες μου ; Τη στέλλεις εΐ με τής δικές σου ;

— Πώς νά την στείλ η με τής δικές μου ; (άπολογηθηκε τ'ό Φεγγάρι, που δέν θά θγ'ό καθόλου άπόψε, και μονάχα τ'ό πρωινό σύνταχα θά θγ'ό σάν ψηλό ρομματακι ; Νά ήμουν γιομάτο, εύκολα

θά σάκανα την χόρη.

Τότε ό Έλιος προσκάλεσε όσα ζώα είχε στόν κήπό του γιά νά ίδη με ποιό μπορούσε νά στείλ η γρηγορότερα και πλειό άσφαλισμένη την θυγατέρα του στην μάννα της την ίδια νύχτα, γιά νά την παρητάρη ζωντανή.

Παρουσιάστηκαν με την άράδα τ'ό ζώα στόν Έλιο. Προΐτες άρουσιόστηκαν οι Λάμμες, τούς εΐπε :

— Λάμμες μου και χρυσολάμμες μου. Ποιά από σ'ας μπορεί νά πάη την θυγατέρα μου από τ'ό στην μάννα της, πριν δγί ή άδύγερινός ;

— Έγώ.

Άπολογηθηκε μιά Λάμμα, ή δυνατότερη άρ' έλες.....

Τότε την ρώτησε ό Έλιος :

— Άν πάρης στην ράχη σου την θυγατέρα μου νά την πάς στην μάννα της και πενάσης στόν θρόνο, τι θά φής ;

— Αύτην την ίδια.

Άπολογηθηκε ή Λάμμα.

— Κι' άν διπλάσης, τι θά πής ;

Ξαναρώτησεν ό Έλιος.

— Τ'ό αμά της.

Ξαναρωτήθηκε ή Λάμμα.

— Ύστερα από τής Λάμμες παρουσιάστηκαν οι Άρ' κότες, κι' οι Άνκοι, άλλα κι' αυτά τ'ό ζώα εΐπαν τ'ό ίδια όπως κι' ή Λάμμα.

Ύστερα παρουσιάστηκαν τ'ό Έλάφια.

Τ'ό ρωτάει ό Έλιος :

— Έλάφια μου και χρυσολάφια μου. Ποιά από σ'ας μπορεί νά πάη άπόψε την θυγατέρα μου στην μάννα της, πριν δγί ή άδύγερινός ;

— Έγώ.

Άπολογηθηκε ένα Έλάφι, τ'ό καλύτερο και τ'ό δυνατότερο άρ' έλες.

Τότε ό Έλιος ρώτησε αυτό τ'ό Έλάφι.

— Άν πάρης στην ράχη σου την θυγατέρα μου νά την πάς στην μάννα της και πενάσης στόν θρόνο, τι θά φής ;

— Πρόσανο χλωρό χορτάρι.

Άπολογηθηκε τ'ό Έλάφι.

Κι' άν διπλάσης, τι θά πής ;

Τ'ό ξαναρώτησε ό Έλιος.

— Νεράκι ξάστερο και δροσερό.

Ξαναρωτήθηκε τ'ό Έλάφι.

— Τότε παρ' τη και τρέξε νά την πάς άπόψε πριν δγί ή άδύγερινός, γιάτ τη στιγμή, που θά έβγ' ή άδύγερινός ή μάννα της θά πεθάνη, άν δέν προστάσης νά τής την πές.....

Έσκυψε τ'ό Έλάφι, ρίχτηκε ή Ήλιο πάλι στην ράχη του, και στην στιγμή τ'ό Έλάφι κι' Ήλιο πάλι έβγαλαν άφρατα.

Στ'όν θρόνο, που πήγαιναν πενάσε τ'ό Έλάφι. Τυρίζει και λέει στην Ήλιο πάλι :

— Πενώ και θά καταβώ στόν κρημό νά δω π'όσανο χλωρό χορτάρι νά φάω, κι' έπειδ δέν μπορώ νά καταβώ, έχοντας έσένα στην ράχη μου, καταβώ, σέ παρακαλώ, κι' άνεβα σ' αυτό τ'ό δέντρο και στάσου άπάνω άπάνω ός που νά γυρίσω.

Ή Ήλιο πάλι κατέθηκε από τ'ό Έλάφι κι' άνέβηκε στο δέντρο και τ'ό Έλάφι πάει κατ'όν κρημό.

Σέ λίγο, νάσου και περνάει μιά Λάμμα.

— Κάπου μου μυρίζει ανθρώπινο κρέας.

Εΐπε κι' άμέσως γύγισε πρ'ό τ'ό δέντρο, και, έλεποντας την Ήλιο πάλι, τής εΐπε :

— Κατάβα κάτω, κόρη μου, νά σ' άγκαλιάσω και νά σέ φιλήσω που εΐσαι τόσο όμορφη.

— Δέν καταβαίνω (τής εΐπε ή Ήλιο πάλι) γιάτ θά με φής.

— Νά πάω, νά γένω, (άπολογηθηκε ή Λάμμα).

Έγώ νά φάω μιά τέτοια όμορφη κορασιά ;

— Πολύ καλά, (τής εΐπε ή Ήλιο πάλι) θά καταβώ, άλλ' έμειν σκετάδι και δέν βλέπω νά καταβώ. Πήγαινε όπου άλλω έχεις δουλειά και την φτάνη, που θά δγί ή άδύγερινός, έλα και θά καταβώ.

Ή Λάμμα πίστεψε κι' έφυγε, γιά νά γυρίσ η την ώρα, που έβγαινε ή άδύγερινός.

Άναμειρόντας ή Λάμμα ήθελε τ'ό Έλάφι, πήρε την Ήλιο πάλι και πάη.

Δέν πέρασε πολλή ώρα και τ'ό καιμένο τ'ό Έ-

λάφι άρχισε νά διψάη.

Λέγει στην Ήλιο πάλι :

— Διψώ και θά καταβώ πάλι σέ τ'ότον τόν κρημό, που είναι μιά ξάστερη και δροσερή θρυσούλα, νά πω, νά ξεδιψάσω.

Έοΐ κατέβα από πάνω μου κι' άνιβάδα πάλι σ' αυτό τ'ό δέντρο, όπου νά γυρίσω.

Κατέθηκε ή Ήλιο πάλι κι' άνέβηκε σ'ό δέντρο, και τ'ό Έλάφι τραβήξε κατ'όν κρημό.

Εΐπε — δέν είχε καταβή πάλι σέ τ'ότον τόν κρημό τ'ό Έλάφι, νά σου και περνάει μιά άρκούδα.

— Κάπου μου μυρίζει ανθρώπινο κρέας. (εΐπε κι' αυτή). Πού ήναι το ;

Και, σηκώνοντας τ'ό μάτι της πρ'ό τ'ό δέντρο, εΐδε την Ήλιο πάλι και τής εΐπε :

— Κατάβα κάτω, κόρη μου, νά σ' άγκαλιάσω και νά σέ φιλήσω, γιάτ μοιάζεις με μιά θυγατέρα μου, που μωρε πεθάνει.

Εύχαιστό πολύ γιά την άγάπη σου, κορασιά, (τ'ό άπολογηθηκε ή Ήλιο πάλι), αλλά δέν μπορώ νά καταβώ γιάτ μου εΐπε ή μάννα μου ή Λάμμα, που κατέθηκε στόν κρημό νά πη νερό, νά μ'ή καταβώ πριν έρθη αυτή.

Ήκειννη την στιγμήν έφτασε κι' έβας λίκος και ζή-ησε κι' αυτός μερίδι από τ'ό κομμάτι της Ήλιο πάλι.

Ή άρκούδα άρχισε ν' άνιβαίνει τ'ό δέντρο. Ή Ήλιο πάλι τραβήξε και φώναξε :

— Γ'ήγορα πρ'όφτασε, μάννα μου Λάμμα. Μ' άρκούδα κι' ένας λίκος με κοιτεύουν.

Άκούοντας αυτά τ'ό λόγια ή άρκούδα κι' ό λίκος φοβήθηκαν κι' έφυγαν τρεχάτοι, άλλα τ'ό ή κορσε και τ'ό Έλάφι κι' έτρεξε στην στιγμή κι' αυτό, την άρπαξε και ξεκίνησε πάλι τόν δρόμο του.

Πήγαν, πήγαν, πήγαν... πέρασαν δυνά, λόγ γουφ, κάμπους, πλάγια, ποτάμια, νεροσυρμές, κι' έφτασαν στο μαύρο τούτο παλάτι της μάννας της τής Βασίλισσας. Ήκειννη την στιγμή κόνε νά κρ' ά η άδύγερινός κι' ή Βασίλισσα ψυχράχαι κι' ά η χαλκούδες όλο τ'ό παλάτι από τ'ό βογκητά της κι' οι δούλοι της, οι δούλες της, κι' οι παραδούλες της πήγαιναν πέρα — δούθε με τ'ό δαδιά άναμμένα.

Πρ'ότος την ένοιωσε την Βασίλισσα, ό Πετεινός τ'ό Παλατιού και λάλησε :

— Κουαρούκουκουκουκου. Άνοιξ' τε τής θύρες γιά νά μ'ή ή Βασίλισσα μ'ας.

Άκουσε τ'ό λόγια τ'ό Πετεινού ή ψυχομαχούσα Βασίλισσα κι' εΐπε :

— Άν είν' αλήθεια Πετεινέ μου, θά σέ θρέψω όσο ζήσης όλο σ'ότα καθαρισμένο και δέν θά σέ σφάξω ποτέ.

Ύστερα από τόν Πετεινό την ένοιωσε την Βασίλισσα (από τ'ό τ'ό μ' έμπρος θά την λέμε Βασίλισσα και όχι Ήλιο πάλι) π'όχονταν κι' ό Σκύλος τ'ό παλατιού και γαΐνε.

— Γ'άδ, γ'άδ, γ'άδ. Άνοιξ' τε τής θύρες γιά νά μ'ή ή Βασίλισσα μ'ας.

Άκουσε και τ'ό λόγια τ'ό Σκύλου ή ψυχομαχούσα Βασίλισσα κι' εΐπε κι' αυτόν :

— Άν λές αλήθεια Σκύλε μου θά σέ θρέψω όσο ζήσης όλο σ'ότα καθαρισμένο και δέν θά σέ σφάξω ποτέ.

Ύστερα από τόν Πετεινό την ένοιωσε την Βασίλισσα (από τ'ό τ'ό μ' έμπρος θά την λέμε Βασίλισσα και όχι Ήλιο πάλι) π'όχονταν κι' ό Σκύλος τ'ό παλατιού και γαΐνε.

— Γ'άδ, γ'άδ, γ'άδ. Άνοιξ' τε τής θύρες γιά νά μ'ή ή Βασίλισσα μ'ας.

Άκουσε και τ'ό λόγια τ'ό Σκύλου ή ψυχομαχούσα Βασίλισσα κι' εΐπε κι' αυτόν :

— Άν λές αλήθεια Σκύλε μου θά σέ θρέψω όσο ζήσης όλο σ'ότα καθαρισμένο και δέν θά σέ σφάξω ποτέ.

Ύστερα από τόν Πετεινό την ένοιωσε την Βασίλισσα (από τ'ό τ'ό μ' έμπρος θά την λέμε Βασίλισσα και όχι Ήλιο πάλι) π'όχονταν κι' ό Σκύλος τ'ό παλατιού και γαΐνε.

— Γ'άδ, γ'άδ, γ'άδ. Άνοιξ' τε τής θύρες γιά νά μ'ή ή Βασίλισσα μ'ας.

Άκουσε και τ'ό λόγια τ'ό Σκύλου ή ψυχομαχούσα Βασίλισσα κι' εΐπε κι' αυτόν :

ΜΕΤΑΞΥ ΛΗΣΤΩΝ

ΥΠΟ Γ. Ν. ΡΙΚΓΣ

Σημ. Ἀρχ. Σὰς προσφέρουν τὴν περιεχομένην ἀφήγησιν τοῦ κ. Γ. Ρίγκς, ὁ ὁποῖος μεταβάς εἰς τὰ ἄγρια μέρη τῆς Παταγονίας πρὸς εὖρε εὐρεῖν ἐργασίας, ἔπρεσ μεταξὺ τῶν ληστῶν, ἔγινε μέλος τῆς συμμορίας χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ κατορθώσας ὡς ἐκ θαύματος νὰ σώσῃ τὴν ζωὴν του.

Υπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι διαφόρων ἐθνικότη-
των, οἱ ὁποῖοι ζοῦν μοναχικὴ καὶ ἡσυχὴ ζωὴ εἰς τὰς
ἐρημίας χαράδρας καὶ τὰς κοιλάδας τὰς ὁποίας σχη-
ματίζει ἡ ὁροσειρὰ τῶν Κορδιλλέρος τῶν Ἀνδῶν
τῆς Παταγονίας.

Ὁ ταξιδιωτὴς, ὁ ὁποῖος ταξιδεύει εἰς τὰ ἀπο-
μεμακρωμένα ἐκεῖνα μέρη καὶ ὁμιλεῖ μετὰ τοὺς ἀνθρώ-
πους αὐτοὺς, ἀντιλαμβάνεται ἀμέσως ὅτι οἱ οἱ ἔχουν
καὶ κάποιο παρὰ τὸν ὅτι ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν τῶν
ὅποια προσπαθοῦν νὰ ξεφύγουν ἀπὸ τῶν καπνῶν
αὐτοῦ. Κατὰ κανόνα οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἐκλέγουν τὰ
πλέον ἀπομεμακρωμένα μέρη τῆς Παταγονίας, μα-
κρὰν ἀπὸ κάθε πολιτισμὸν, ὅπου στήνουν τῆς σκηνῆς
αὐτοῦ, σπανίως δὲ τοὺς παρὰ τὸν ἡσυχίαν ἐπα-
σχέται ἀπὸ τὴν ἔξω κόσμον.

Κατὰ τὸν καιρὸν τοῦ 1908 ἐταξιδεύει διὰ μέσον
τῆς περιφέρειας τοῦ Τσουτούμ — μᾶς ἐκτεταμένης
περιφέρειας, ἡ ὁποία ἀνταλλάσσει μὲν μέρος τῆς Πα-
ταγονίας — καὶ ἐνθάδε εἰς τὴν Κοιλιάδα Τσολιόου,
ἐνα ἀπομεμακρωμένο μέρος τῆς χώρας, τοιαύτου
μύθου μακρὰν τῆς πλησιέστερας πόλεως καὶ τῆς
ἀκτῆς. Ἦταν ὥρασι, γόνιμο ἔδαφος καὶ δὲν ἐξεπλά-
γην ὅταν εἶδα ἀρκετοὺς ἀνθρώπους ἀποκαταστημένους
ἐκεῖ. Οἱ ἄνθρωποι αὗτοι ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Χι-
λιανοὶ — μετανάστες ἐλθόντες ἐκεῖθεν τῶν Ἀνδῶν
καὶ μερικὸι Ἰνδοὶ τῆς φυλῆς Ἀρακάννα. Ἀπὸ τοὺς
ἀνθρώπους αὐτοὺς ἔμαθα, ὅτι ἐκεῖ πλησίον ἦσαν ἐν-
κατεστημένοι καὶ μερικὸι μετανάστες, οἱ ὁποῖοι ἤλ-
θον ἀπὸ διάφορα ἀπομεμακρωμένα μέρη — καὶ ὅτι
ἦσαν ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον Ἐγγλέζοι — πράγμα τὸ ὅ-
ποιον με ἐχαρακτήρισε καὶ με ἔκανε νὰ σπεύσω πρὸς
τὸ μέρος ὅπου ἔξοδον διότι εἶχα ἐξομολογήσει ὁλοκλή-
ρως νὰ μιλῶ τὴν ἀγγλικὴν γλῶσσαν.

Εἰς ἓνα ἀπόμακρον μέρος τῆς κοιλάδος πῶς ἀπὸ
πυκνὰ κλαδιά καὶ θάμνους παρετήρησα ἓνα γραμμικὸν
καλυδόνιο ὅμοιον με ἐκεῖνα, ποὺ ὀνομάζονται «σάκ»
εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν. Μὴ βλέποντας κανέναν
γύρω, ἐκτίστη ἀπὸ τὸ ἄλογό μου καὶ διηυδύνθην πρὸς τὸ
μέρος τοῦ σπητιοῦ. Καθὼς ἐπλησίασα εἰς τὴν πόρτα,
εἶδα μὴ γυναικὰ καὶ βγαλὴν καὶ μετὰ πρὸς τὴν ἐν-
κατάλαβαν ὅτι ἦτο Ἀγγλὴς ἡ Ἀμερικανὴ. Προτού
εἰσελθῶ τὴν ἡρώτησα, σπῆνός μου τὸ ἔξιμον τοῦ
τόπου, ἂν μπορῶ νὰ μοῦ ἐπιτρέψῃ νὰ μείνω ἐκεῖ ἓνα
ἡμέραν διὰ νὰ ἀναπαυθῶ ἐγὼ καὶ τὸ ἄλογό μου.
Τῆς εἶπα ὅτι ἦμην Ἀγγλὸς καὶ ὅτι ἐταξιδεύει πρὸς
ἀνεύρεσιν ἐργασίας, εἰσῆλθον δὲ ἀπὸ πρῶτα μοῦ ἐ-
δόθη ἡ ἀδεία.

Εἰς τὰ ἐξοχικὰ μέρη τῆς Ἀργεντινῆς μὲν εἰ-
σέλθῃ ὁ ταξιδιωτὴς εἰς ἓνα σπίτι, τοῦ προσφέρουν
ἀμέσως φαγητὸ καὶ ἐνῶ ἐτρώγα τὸ ψηστὸ ἀπὸ τὸ
ὅποιον μοῦ προσέφερε, ἡ κυρία μοῦ εἶπε ὅτι ἦτο Ἀ-
μερικανὴς ἀπὸ τὰς Νοτίους Πολιτείας καθὼς ἐπίσης
ὁ σύζυγός της καὶ οἱ δύο τῶν βοηθῶν, οἱ ὁποῖοι ἐκείνη
τὴν στιγμὴν εὐρίσκοντο εἰς τὴν βοσκὴν τῶν κοπαδιῶν
αὐτῶν, ἦσαν ἀπὸ τὰς Ἰνδομένων Πολιτειῶν. Προσέθε-
σεν ἐπίσης ὅτι δὲν ἦσαν καὶ πολλὴν καιρὸν ἐκεῖ καὶ
ὅτι εἶχαν κτήματα.

Οἱ τρεῖς ἄνδρες δὲν ἠρῶσαν νὰ ἔλθουν κατάν-
ωρα, ὡστόσο, ὑψηλοὶ — τύποι Ἀμερικανῶν. Συνεστήθη
εἰς αὐτοὺς ὡς ὁ ἄλλος ὁ ὁποῖος ἐκέρχοντο εἰς
τὰς ἱπποδρομίας μετὰ ἓνα ἄλλο τὸ ὅποιον ἐσέρονταν
εἰς τὰ γόνατά του. Μ' αὐτὸν τὸν ἀπλὸν τρόπο ἐσὺ
στήσῃς ἡ κυρία ἐμένα καὶ τὸ ἄλογό μου εἰς τοὺς
τρεῖς ἄβδρας. Τὰ ὀνόματα τῶν ἀνδρῶν ἦσαν, καθὼς
μοῦ εἶπαν Πλῆις, Ράιν καὶ Οὐίλσον. Ὁ σύζυγός της
κυρίας ἦτο ὁ Πλῆις ἓνας μελαγχολικὸς, χονδροκαμ-
μένος ἄνδρας ὁ ὁποῖος ἐφαίνετο ὅτι μετὰ παρητηρία
ἀπὸ τὴν κορυφὴν ἴσα με τὰ νύχια μετὰ τὰ μάτια μου
κλεισμένα. Ὁ Ράιν ἦτο ψηλὸς, ἄσπρος με γαλὰνὰ
μάτια, τὰ ὁποῖα ἐφαίνετο ὅτι μετὰ παρατηροῦσαν
προσεκτικὰ, ἐνῶ ὁ Οὐίλσον ἦτο ἓνας σοβαρὸς ἀπὸ

τὸ Μιζούρι, ὁ ὁποῖος σπανίως ἔλεγε. λέει.

Ὅσοι δὲ μοῦ ἐδέχθησαν καλὰ καὶ ἂν δὲν ἐμ-
λήσας καὶ τόσο ἐλεύθερα, ἀπεδείχθησαν ἐξαιρετι-
κὰ φιλόξενοι. Παρετήρησα ὅτι οἱ οἱ ἦσαν βαρὺν
ὀπλισμένοι πρᾶγμα τὸ ὅποιον θέαμα δὲ μοῦ ἔκανε
καὶ μεγάλην ἐντύπωση, ἐπειδὴ ἤξερα ὅτι ἡ ζωὴ
τῶν ἀνθρώπων ποὺ ζοῦν εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα εἶνε
εἰς ἄκρον ἐπισφαλῆς. Καὶ ἐνῶ ἦμην ἐπίσης ὀπλι-
σμένος, ἀλλ' ὅχι ὥς οὗ βαρὺν οἱ ξενιστοὶ μοῦ. Τὸ
ἀποτέλεσμα τῆς συνομιλίας μεταξύ τους εἰς τοὺς
ἀγρούς, νὰ τοὺς βοηθῶ εἰς τὴν περιποίησιν τῶν
ἵππων καὶ εἰς τὴν βοσκὴν τῶν κοπαδιῶν. Μετὰ
μὴν μὲν χαρὰ ἐδέχθη τὴν εὐκαιρίαν αὐτὴν ἐ-
πειδὴ ἀπ' ἐνός τὸ ἄλογό μου δὲν εὐρίσκετο καὶ
εἰς τὸ σὺν καλὴν κατὰστασιν, ἀπ' ἐτέρου δὲ ἐ-
φοβοῦμην μήπως χάθῃ μέσα εἰς τὰ ἀπομεμακρω-
μένα ἐκεῖνα μέρη.

Ἐμείνα εἰς τὸ κτήμα ἐκεῖνο ἐπὶ πέντε ἡμέρας
μῆνας καὶ ἐπέγραψα θανμάσια — ὅσο δηλαδὴ
ἐθαυμάσια μοῦ ποτε νὰ περάσῃ κανεὶς εἰς τὰ μέρη
ἐκεῖνα. Τῆς ἀτελείστες νύκτες, ἀπὸ ἐδάφους τὰ
ἔσχατα εἰς τὸ σταθλὸν καὶ τὸ κοπάδι εἰς τὴν μάδραν,
ἐκαθήμεθα οἱ οἱ μεταξύ γύρῃ ἀπὸ τῆς φωτιᾶς ἡ ὁ-
ποία εὐρίσκετο εἰς τὸ μέσον τοῦ διατέδου τῆς κου-
ζίνας, γνέθοντες καλὰ καὶ παίζοντες πόκερ γὰρ νὰ
περνῶμε τὸν καιρὸν. Ἀλλὰ οὐ καμμίαν ἀπὸ τῆς
βουλίας μας δὲν ἄφησε κανεὶς ἀπὸ τὴν παρέα
μου νὰ τοῦ πῶσιν λόγον ἀπὸ τὸν ὅποιον δὲν μποροῦ-
σα νὰ καταλάβῃ τὴν ἀνθρωπίνην ἡσυχίαν. Οὐδέποτε ἐ-
μιλοῦσαν γὰρ τὸ παρελθόν των καὶ πολλὴν οὐτὴ γὰρ
τὴν ζωὴ τους εἰς τὴν Βόρειον Ἀμερικὴν. Ὅσοι δὲ
ποῦ ἦσαν ἔξω ἀπὸ τὸν ἀνθρώπου ἀπὸ ἐργασίας
κατέβησαν καὶ μοῦ ἐλάτουν ἀνθρώποι νὰ ἐργάζωνται
κατὰς μεταξύ τους, ἡ δὲ κ. Πλῆις ἦτο θαυμασία
μαγεύματα, οὕτως ὥστε ἡ ζωὴ τῶν ὁποίων ἐπέγραψα
μαζὺ τους εἰς τὰ κτήματα κάθε ἄλλο ἦτο ἡ δυ-
σάρεστος.

Ὡς ἐκ τούτου μετὰ μὲν μὴν μὴν ἡσυχίαν ἀπὸ
τὸν Πλῆις, ὅτι ἐκόντοσαν νὰ πωλήσουν ὅλα καὶ
νὰ μετοικίσουν εἰς τὰ νοτιότερα μέρη τῆς Παταγο-
νίας. Ἀλλ' ἡ λύπη μου ἐμετρίασθη ὅταν με προσ-
εκάλεσαν νὰ τοὺς ἀκολουθήσω. Μοῦ εἶπαν ὅτι ἐ-
σκόπευαν νὰ κάμουν καλὴν καλλιτέραν εἰς τὰ μέρη
ὅπου θὰ μετοικίσουν, ἀλλὰ δὲν θὰ τοὺς ἀκολου-
θούσα μετὰ τὴν προθυμίαν ἂν ἤξερα ἐκ τῶν προτε-
ρων τὴν ἐννοήσαν μ' αὐτὸ τὸ κατὰ τὴν ἡσυχίαν.

Τὰ κτήνη καὶ τὰ γεωργικὰ ἐργαλεία τοῦ κτή-
ματος ἐπολιθίσαν ἱκανοῦς ἐπειδὴ δὲ καβαλ-
λευκόντες τὰ ἄλογα μας καὶ φορτῶντες εἰς τὰ
μεταγωγικὰ μᾶς μερικὰ πρόβατα ἐκινήσαμε διὰ τὸ
ταξιδεῖν μας πρὸς νότον. Ἦταν περὶ τὰ τέλη τοῦ
καλοκαιριοῦ, ἔκανε ὁμοῦ ἀκόμη ἀρκετὴ ζέστη ὥ-
στε νὰ τὴν μποροῦμε νὰ ταξιδεύοντες τὸ μεσημέρι.
Εἰμὲθα ὡς ἐκ τούτου ὑπὲρθεωμένοι νὰ ταξιδεύω-
με καὶ κατὰ τὰς νυκτερινὰς ὥρας, πρᾶγμα ὅχι
δυσάρεστον ὅταν λάμει τὸ φεγγάρι καὶ ὁ καιρὸς
εἶναι καλός. Ἡ κυρία Πλῆις, ἡ ὁποία μᾶς ἤκολού-
θει καὶ ἔλαυνε τὸ καλλιτέρον ἄλογό ἀπεδείχθη
εἰς πολλὰς περιστάσεις ἐξαιρετικὸς ἱκανότητος, μοῦ
ἐδόθη δὲ ἡ εὐκαιρία νὰ θαυμάσω καὶ τὴν σκοπευ-
τικὴν τῆς ἱκανότητάς της πολλὰς εἰς τὸν δρόμον
ἐσκόπευε καὶ ἐσκόττει ἄγρια πουλιὰ.

Ἡρώτησα τὸν Πλῆις, ὁ ὁποῖος ἦτο ἀρχηγός
τῆς συμμορίας, νὰ μοῦ πῇ εἰς ποῖον μέρος τοῦ
νότου ἐπιγυμνᾶμε καὶ μοῦ ἀπήντησε

— Θὰ πάμε πρῶτα εἰς τὸ Κοινοτόμο Ριβαντά-
βια γὰρ ν' ἀγοράσωμε μερικὰ χροιά καὶ ἂν ἐκεῖ
θὰ τραβήξωμε γὰρ τὴν Σάντα Κρουζ — ὅπου εἶνε
θαυμάσια γὰρ κατὰστασις.

Ἀπὸ τὸν πρῶτον ἡσυχίαν διότι ἤξερα καλὰ καὶ τὰ
δύο μέρη, τὰ ὁποῖα μοῦ ἀνέφερε. Τὸ Κοινοτόμο
Ριβαντάβια εἶναι μικρὰ παρὰ τὸν πόλιν καὶ χωρὶς
μείνει ὡς ἐάνειναι μᾶς μεγάλῃς περιοχῇς ἀποικισθεῖ

σὴς ἀπὸ τοὺς Μπῆρος.

Ἀπὸ ἐταξιδεύειν ἐπὶ ἓνα περὶ τὸν μῆνα, ἐ-
στάθηνεν πλησίον τοῦ Κοινοτόμου Ριβαντάβια καὶ
κατασηκώσαμε ἐννέα μύλια ἔξω τῆς πόλεως, ὅπου
ἐμείναμε δύο μέρες διὰ ν' ἀναπαυθῶμεν. Τότε ὁ
Πλῆις καὶ ὁ Οὐίλσον εἰσῆλθον εἰς τὴν πόλιν ἀφίνοντες
τὴν γυναῖκα, τὸ Ράιν καὶ ἐμένα εἰς τὴν κατασκή-
νωσιν μας. Ἐπείσθησαν τὸ ὅμοιον γεμῆτοι εὐθυμίας
καὶ μᾶς ἔφεραν ἀρκετὰ μικρὰ κλάμα οἰκονομικοῦ
δὲν ποτῶν, τὰ ὁποῖα κατηνάλωσαν τὴν νύκτα
ἐκείνην καὶ τὴν ἄλλην ἡμέραν τὸ πρωῒ. Τὸ ὅραδον
ἄκουσα τὸν Πλῆις νὰ λέγῃ εἰς ὅλους μας γενικῶς
ὅτι τὰ πράγματα εἰς τὴν πόλιν ἐπὶ τὴν ἡσυχίαν πολὺ
καλὰ.

— Δηλαδὴ τί ; Ἡρώτησα.

— Νὰ, ἡ Τράπεζα καὶ ἐκεῖνοι οἱ στρατιῶτες
ἐκεῖ κάτω, ἀπὸ τῆς δεικνύοντες μοῦ πρὸς τὴν διεύ-
θυνσιν τῆς πόλεως.

Προτού προσφάσω νὰ τοῦ κάμω δεύτερον ἐρώ-
τησιν ἔγινε πρὸς ἐμὲ καὶ ἐξηκολούθησε.

— Εἶναι πολλὴ οἰκονομικὴν πεινρὰν Ἀγγλῆ-
μον, ἀλλὰ νομίζω πῶς δὲ θὰ βοῦμε καὶ μεγάλης
δυσκολίας. Τὸ πρωῒ θὰ φέρομε τ' ἄλογα μας σὺν
τετρὰ πρὸς τὴν πόλιν.

— Ἀλλὰ τί... ἀρχισα νὰ λέγω.

Ἀλλ' ἐκεῖνος με δέχομε καὶ ἐξηκολούθησεν

— Εὐὶ καὶ ἡ γυναῖκα μου μετὰ τὴν περιστάσιν
λόγα θὰ περιμένετε ὀλίγον ἔξω ἀπὸ τὴν πόλιν με-
χρὶς ὅτου ἐπαστρέψωμεν ἐγὼ καὶ ὁ Ράιν καὶ ὁ Οὐί-
λσον. Ἐτοιμάσε τὰ ἄλογα δὲ θὰ κάνομε περισσώτε-
ρον ἀπὸ δύο τρεῖς ὥρες.

— Ἀλλὰ τί σκοπεῖτε νὰ κάμετε ; ἠρώτη-
σα.

— Ἀν μὴν κάνεις ἀγνεύεις ἐρωτήσεις, ἂν θέ-
λεις. Ἀγγλῆ μου, ἀπὸ τῆς δεικνύοντες ὁ Πλῆις
ἐμφαντικῶς, κτυπώντας τὴν ζώνην του, ὅπου εὐρίσκοντο
δύο ρεβόλβερ.

Καὶ οἱ ἄλλοι δύο ἐπίσης μοῦ ἔδωσαν νὰ κατα-
λάβω ὅτι ἦτο πολὺ ἐπικίνδυνον νὰ μὴν ὑπακούω εἰς
τὰς ἐντολὰς των.

— Ἀλλ' εἰμὲθα τόσο καλοὶ φίλοι... ἀρχισα
νὰ λέγω, ὅτε με δέχομεν ὁ Πλῆις.

— Εὐὶ πρόσθε τ' ἄλογα καὶ μὴ σὲ μέλει,
εἶπε. Μὴν ἐπιχειρήσεις ὁμοῦ νὰ μᾶς εἰς τὴν πόλιν
γιατὶ θὰ...

Ἐκαθήμεν ὅλη τὴν νύκτα καὶ ἐσπεκτοῦμεν μήπως
ἀνακαλίσκω περὶ τίνος ἐπρόκειτο. Ἦτο ὁμοῦ προ-
καλέσ, ὅτι ὁ Πλῆις καὶ οἱ σύντροφοί του ἐσχεδία-
ζαν νῆτι, τὸ ὅποιον, ἂν ὅχι πῶτε ἐπὶ πλέον, δὲν
ἦτο ἐννοητόν. Ἀλλὰ τί ἔπρεπε νὰ κάμω ; Ἦξερα
ἐπίσης, ὅτι ἂν ἀκόμη κατόρθωναι μὴ μὲν μέσα
εἰς τὴν πόλιν, οἱ Ἀργεντινοὶ στρατιῶτες δὲ θὰ ἐ-
δίδαν προσοχὴν εἰς ὅτι τοὺς ἔλεγα, ἀλλὰ θὰ μ'
ἔχοναν ἴσως εἰς τὴν φυλακὴν καὶ πάντα. Ὡς ἐκ
τούτου ἐφθάσα εἰς τὸ συμπέρασμα ὅτι τὸ καλλί-
τερον ποῦ εἶχα νὰ κάμω ἦτο νὰ μείνω ἐκεῖ μετὰ τὴν
γυναῖκα καὶ νὰ περιμένω τὸ ἀποτέλεσμα.

Τὸ πρωῒ, ὁ Πλῆις, ὁ Ράιν καὶ ὁ Οὐίλσον ἐκα-
βαλίσαντες τὰ καλὰ ἄλογα καὶ ἐκινήσαν διὰ τὴν
πόλιν. Ἡ κα Πλῆις καὶ ἐγὼ ἡ-
κολούθησαμεν, σφόντες καὶ τὰ ἄλογα ποὺ ἐπερί-
σταν, ἐστάθημεν δὲ ὀλίγον ἔξω τοῦ συνοικισμοῦ,
ὅπου ἐπεριμέναμε. Ἡ σύντροφός μου δὲν ἐμιλοῦ-
σε καὶ πολλὴ ἐφαίνετο δὲ κάπως ἐννευριμένη. Τὴν
εἶδα νὰ βάζῃ φρονίγμια εἰς τὸ ρεβόλβερ της καὶ νὰ
τὸ δοκιμάζῃ, ἐξ οὗ ἐνόησα ὅτι κατὰ τὴν συνέ-
βαινε.

Κατὰ τὸ μεσημέρι ἦλθε ὁ Οὐίλσον καλῶν
σάν τρελλός.

— Γρήγορα, ἐφώνησε. Μᾶς κυνηγοῦν οἱ στρα-
τιῶτες....

Ἐφώνησε εἰς τὴν περιστάσιν ἄλογα γὰρ νὰ τὰ
κάμω νὰ φροταρευθῶν καὶ ἐκινήσαμε καλῶν
τες. Δὲν ὑπῆρχε καιρὸς γὰρ κουβέρτες, ἐπειδὴ στρέ-
φον ὅπως μοῦ εἶπαν τὸν Πλῆις καὶ τὸν Ράιν εἰς
μακρὰν ἀπόστασιν νὰ τρέχουν καλῶντες καβάλλα
στ' ὀλογάτων, γρόντες τὸδομοῦσαν ὅπως τὸς λαίμαργ-
των ἵππων των. Ὀλίγον ἀπὸ πᾶς τοὺς τρέχον-
των γινόντας τοὺς ἐφύγαν στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι δια-
κῶς ἐπυροβολοῦσαν. Παρετήρησα, δὲ μὴ στιγμῇ,
ὅτι ὁ Ράιν ἐγύρισε καὶ ἔριψε ἐναγὰ πυροβολισμὸν,
ἀποτέλεσμα τοῦ ὁποῖου ὑπῆρξεν ὁ φόνος ἐνός ἐκ

τῶν στρατιωτῶν. Τὸν εἶδα ποὺ ἔπεσε ἀλλὰ δὲν
ἤμην βέβαιος ἂν ἐφρονεῖται ἡ ὄχι. Πολλὲς σφαῖρες
ἔβησαν μέχρις ἡμῶν χωρὶς νὰ βῶν κανένα μας
οὔτε τ' ἄλογά μας. Ἡ γυναῖκα ἔτρεχε καβάλλα
στ' ἄλλο γινόντας θάρος, ἀνάμειν' ἀπ' ἐμένα καὶ
τὸν Οὐίλσον, ἂν καὶ ἔσπερην ὁμοῦ ὅπως ὁποῖον
πολλὰς φορὰς δὲν ἐβγαλε λάβειν ἀπὸ τὸ στομά-
χης.

— Ἀς μὴν τρέχωμε τόσο πολὺ, εἶπε τέλος ὁ
Οὐίλσον καὶ ἀμέσως ἐμετρίασαμεν λιγὰν τὴν δραμὴν
τῶν ἵππων μας γὰρ νὰ μᾶς φθάσουν ὁ Πλῆις καὶ
ὁ Ράιν.

Οἱ στρατιῶται, οἱ ὁποῖοι ἐξηκολούθουν νὰ πυρο-
βολοῦν δὲν ἀπέχοντο εἰρημικῶς ἀπὸ τὸν μέτρον
ἀπὸ ἡμᾶς καὶ μᾶς ἐφώνησαν νὰ σταθούμε.

Ἐγὼ πᾶσι στ' ἄλογό μου, μετὰ τὸ κεφάλι μου
πάνω εἰς τὸ σέβρο του, ἀπαγγέλλοντας μετὰ τὸ ἔνα
χέρι μου χεῖρ ἀπὸ τὴν χεῖρ του. Καθὼς περνοῦσα
με ἓνα οὐκί, τὸ ἄλογό μου ἀναποδογύρισε καὶ με
πεταξε μέσα στὸ νερό ἄλλ' ἀμέσως ἐξαναστήθηκε
καὶ τὰ πόδια του. Ἡ σφαῖρες ἐσφύριζαν γύρω μου,
ἐνόμω δὲ ὅτι τὸ ἄλογό μου εἶχε πληγωθῇ. Ἀλλ'
ἀποσώθηκε τὸ καβαλίσκουσιν καὶ ἄρχισε νὰ καλῶ
ἐν ταχύτητά διως καὶ πρῶτα. Ἐντὸς δευτερολέπ-
των εὐρίσκοντο ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος τοῦ ὁραιοῦ
μαζὺ με τοὺς ἄλλους.

Κατὰ τὸν Οὐίλσον ἀπεχώρησεν ἀπὸ τοὺς ἄλ-
λους καὶ μοῦ ἐφώνησε νὰ τὸν ἀκολουθήσω. Ἀμέ-
σως ἐγὼ ἔσπερην τὸ ἄλογό μου καὶ ἐπῆραμε τὸ
μονοπάτι. Ὁ Οὐίλσον μοῦ ἐξηγήσεν, ὅτι ἦτον καλ-
λῆτερον νὰ χωρισθῶμεν εἰς δύο παρῆς. Ἐτραβού-
σαμε τὸρα γὰρ τοὺς λόφους εἰς τὸ βάθος, ὅπου
ἦλπιεν ὁ Οὐίλσον ὅτι θὰ κατορθώναμε νὰ κάμωμε
ταξιδευστικὰ ὅπου ν' ἀντιμετώπιζαν χωριστῶς εἰς
δύο ἀποστάσεις, νὰ χάσων' τὰ ἔχνη μας. Οἱ
στρατιῶται δὲν κατόρθωναν νὰ μᾶς πλησιάσουν
ἀλλ' ἡ σφαῖρες των ἐσφύριζαν ἐπικίνδυνον διπλά-
μας καὶ ἐπείσθησαν δεξιὰ καὶ ἀριστερὰ σηκώνοντας
σκῆλη.

Τέλος ἐφθάσαμε εἰς τοὺς λόφους, εἰσῆλθοντες
εἰς μίαν μακροτάτην κοιλάδα, ἐφθάσαμε εἰς τὸ
τέμας της καὶ τέλος ἐστοίχισαμε μέσα εἰς ἓνα στενὸν
ὅπου δὲ μᾶς ἐβλεπεν ὁ δεικνύων. Ἦταν ἀρχὰ
ἀπόγευμα τὸρα, ἡ εὐρύς δὲ ὅτι γρήγορα θὰ
μᾶς ἐκάλυπτε ἡ Νοτιοαμερικανὴ νύκτα ἀπὸ τῆς
καὶ τριτοκτῆς, ἀλλ' ἐξακολουθοῦσαμε νὰ καλῶ-
μεν ταχύτητα μετὰ τὴν ἀπόφασιν νὰ μὴ σταματήσω-
με ὅσο βαστοῦσαν τ' ἄλογά μας.

Τέλος ἡ νύκτα ἔβλεπε τὸ σκοτάδι τῆς γύρα.
Χορὶς νὰ διακρίνομεν τὰ ἔχνη καὶ τὰ χανδράκια, ἐ-
πιστενοῦμεν εἰς τὸ ἐνστικτὸν τῶν ζώων μας, ἐξ-
ακολουθοῦσαμε τὸ δρόμον μας μετὰ ταχύτητά. Καμμί-
α φορὰ διεκρίναμε καὶ ἀκούσαμε τοὺς ἱστορηστικὰς
ἀλλὰ παρετήρησαμε ὅτι τοὺς εἶχαμε ἀφῆσει πολὺ
πίσω. Τὰ ἄλογά μας ἐν ταύταις ἄρχισαν νὰ κου-
ράζωνται τοιοῦτα, ἀλλὰ δὲν ἐσταμάτησαν νὰ ἀ-
φαινεσώμεν τὸν τοῦ μεσονυκτίου.

Ἐκαθήμεν πάντοι ἓνα ὁμάδιον καὶ μὴ μὴ τότε
μοῦ εἶπεν ὁ Οὐίλσον μετὰ χαμηλῆς φωνῆς ὅτι ἐπεί-
θησαν νὰ ληστεύουν τὴν Τράπεζα τοῦ Κοινοτόμου
Ριβαντάβια. Ἡ Τράπεζα αὕτη εἶναι ἓνα πολὺ μικρὸν
κτίριον, τὸ δὲ προσκαπὸν τῆς ἀποτελεῖται ἀπὸ δύο
μόνον ὑπαλλήλους. Ὁ Πλῆις καὶ ὁ Ράιν εἰσῆλθον
ἐντὸς τῆς Τράπεζης, ἐνῶ ὁ Οὐίλσον ἔμεινε καὶ
ἐφύλαγε σκοπὸς ἀπ' ἔξω. Τρία ὁμοῦ λεπτά μετὰ
τὴν εἰσοδὸν τοὺς ἐγένοντο ἀντιληπτοὶ καὶ ἔσπερσαν
νὰ ἐξέλθουν νὰ καβαλίσκωνται τ' ἄλογα των καὶ
νὰ φύγουν, ἐνῶ οἱ στρατιῶται ἀμέσως ἔτρεξαν
πρὸς καταδίωξίν των. Εἰς τὸν δρόμον ἔπεσε τὸ
ρεβόλβερ τοῦ Ράιν, ἐκεῖνος ὁμοῦ μετὰ τὸ θά-
ρος ἀφαινεσε, καὶ τὸ ἐσκόπευεν, ἐνῶ οἱ στρατιῶται
ἐκόντοσαν νὰ τὸν φθάσουν.

Ἐμείναμε καθήμενοι εἰς τὸν δρόμον ἐκείνον ἐπὶ
δύο ὥρας, καθῶν δὲ ἐξακολουθοῦσαμε τὸ δρόμον
πρὸς τὸ ἐσπερῶν. Καθ' ὅλην τὴν διάρκειαν
τῆς σκοτεινῆς ἐκείνης νυκτὸς ἐτρέχαμε ἐνῶ τὰ ἄ-
λογά μας ἐσπίνονταν καὶ ἐπατον χάμω διακῶς.
Κατὰ τὸ χαρόμια εἶχαμε γῆν ἀπὸ τοὺς λόφους
ἐκεῖνος καὶ ἐφθάνειν εἰς μίαν ἀνοικτὴν πεδιάδα,
εἰς τὸ βάθος τῆς ὁποίας παρετήρησαμεν κτήματα
καὶ σπῆτι τῶν ἀποίκων Μπῆρος. Ἐπεινοῦσαμε προ-
μῶν, γὰρ νὰ σβύσωμε δὲ τὴν πενίαν μας εἶδαμε
ὅτι ἔπρεπε νὰ πάμε εἰς ἓνα ἀπ' ἐκεῖνα τὰ σπῆτι

ν' ἀγοράσωμε λίγο κρέας.

Ὁ φιλόξενος Ὀλλανδὸς μᾶς εἶπε νὰ ἀφαινε-
σωμε καὶ νὰ μείνωμεν ἐκεῖ λιγὰν γὰρ νὰ ξεκου-
ρασθῶμε, ἀλλ' ἐφώνησε κάποιο πρόφασι καὶ ἔξα-
κολούθησε τὸ δρόμον μας γὰρ πολλὰς ὥρας. Ἐ-
στάθημεν τέλος σ' ἓνα μέρος νὰ φάμε τὸ κρέας
ποὺ μᾶς ἔμεινε, ἀπ' ἐκεῖνο ποὺ ἀγοράσαμε ἀπὸ τὸν

Ξεοδίου, διαρκούντος του οποίου ετρεφόμεν με τροφή τας οποίας ηγοράζον η μου προσέφερον. Ίνδοι που έσταντο, έφθασα εις την Πούντα Άρνας. Μετά παρέλθον δύο εβδομάδων κατόπιν εφασκόμεν εις το Βουένος Άϊρες, ταξιδεύουσ μέλλουσ εκεί δι' ενός Γερμανικού ατμοπλοίου.

Εις το Βουένος Άϊρες έμεινον δι' οί τώσιν συντροφοί μου ήσαν μέλη συμμορίας φανατικών, οι ο ποίοι έλθονσαν πάρα πολλάς τραπέζας και τραίνα εις τας Ήνωμένους Πολιτείας. Άλλ' επειδή εκεί τα όρμηκα φαίνεται πολύ σπύρα άπεφάσαν να έλθουν εις την Νότιον Αμερικήν, όπου διέπραξαν έπίσης τρομεράς και θρασυτάτας ληστείας χωρίς να κατορθώη η σύλληψις των. Αί άρχαι των Ήνωμένων Πολιτειών τούς εβραν έπαρηγόρει και προσέφερον μάλιστα άρετάς σεβαστών ποσόν εις έκείνον ο οποίος θα τούς παρέδιδε ζωντανούς ή νεκρούς. Όταν έφθγα από την Άργεντινα άκόμη οί στρατιώτες και η άστυνομία προσεπάθουν να τούς συλλάβουν, όλοι δε υπέθετον ότι ήσαν κρυμμένοι μέσα εις τας χαράδρας των Κορδιλλιέρων.

Άφού διηγήθην την ιστορία μου εις έναν πολύ γνωστόν κύριον του Βουένος Άϊρες, με συνεβούλευσαν να παρουσιασθώ εις τας άρχάς και να τα καταθέσω όλα λεπτομερώς. "Αν και έδισταξα έπειδή δεν ήθελα ποιά θα ήτο το αποτέλεσμα, συνευσε φάσθην με τας συμβουλάς του κυρίου αυτού. Όπως έδρασε όμως αι άρχαι, άφού ήκουσαν προσεκτικά την αφήγησιν μου και μου έξήτησαν μερικάς λεπτομερείας άκόμη, με άφισαν ελεύθερον.

ΠΡΩΤΟΠΟΙΟΥΜΕΝΑ ΣΤΕΝΟΓΡΑΦΟΣ

Εις μικράν πόλιν της θανάκης Ίσλανδίας κατέκειν έντός μικρού οικίσκου πτωχός ύποδηματοποιός, άνομαζόμενος Τσάλε, κερδίζων μετά κόπου τα προς τήν εξ επιδιωρθώσεως ύποδημάτων των ναυτικών. Ο μόνος φίλος του ύποδηματοποιού ήτο ο γείτονας του φαρμακοποιός, της αΐτης ήλίκας με αυτόν και έλλοτος συμπαθής του. Ο φαρμακοποιός είχε μικράν θυγατέρα ο δε ύποδηματοποιός υιών, τα δε δύο μικρά έπέστρεφον όμοιο από το σχολείον κρατούμενα από της χειρός. Ο υιός του ύποδηματοποιού έσπούδασε, κατέκτησεν όλους τούς πανεπιστημιακούς βαθμούς, έγινε δικηγόρος εις Κοπεγχάγην και κατόπιν εξέλεγε τον έλευσιν. Οτε άπήγγειλε τον πρώτον από του έθους λόγον ή μικρά φίλη του ήτο ήδη στενογράφος της Βουλής. Ο λόγος του βουλευτού ήρσε, τέλος δε ο υιός του ύποδηματοποιού ένυμφεύθη την μικράν του φίλην την θυγατέρα του φαρμακοποιού. Μετά ταύτα ο Τσάλε έγινε Πρωθυπουργός της Δανείας. Έπ' ουδένι λόγω ήνέκει να έγκειται επίσημ την θέσιν της άκόμη και με το μεγάλο αζώμα, το όποιον κατέλαβεν ο σύζυγός της. Προς δε τούς έρωτώντας αυτήν διατί δεν άποσύρεται έλεγεν.

— Διατί ν' άποσυρθώ ; Έχω μισθόν 300 φράγκων έπίτις δε προσεχώς ν' αύξηθώ εις 350 και δια του μισθού μου θα ήθελον τον σύζυγον μου εις τας οικογενειακάς μας άνάγκας.

Γρεβενά

(Έκ του Γαλλικού)

«ΑΠΕΛΠΙΣ ΜΟΝΑΣΤΗΡΙΩΤΙΣΣΑ»

ΝΗΣΙΑΚΟΣ ΔΙΑΛΟΓΟΣ

— Έλεντίνα, γιατί ροχαλίζει ο παππούς όταν κοιμάται ;
— Νά, για ν' άκούμεν πως κοιμάται και να κάνωμε φρόνιμα.

ΠΡΟΝΟΙΑ ΙΑΠΩΝΩΝ

Όλα τα παιδιά της Ιαπωνίας φέρουν εις τον λαιμόν μίαν επιγραφήν αναφέρονσαν το όνομα των και την κατοικίαν των γονέων των. Τούτο είναι αναγκαστικόν δια περιπτώσεων καθ' ήν εν παθόν ήθελε γυμνή ή παρπαληνθή.

Γρεβενά

ΚΑΤΑΓΓΕΛΙΑΙ

Κύριε Συντάκτα,
Έπειδή είδον εις την άγαπητήν «Νέαν Γενεάν» άναφραμένους πολλών διαφόρων (α) νεκρότων και περιέργων υπό του κ. Έμ. Γ. Καρελλά, καταγγέλλω αύτην ως άκαθάρτος εύσκητα εκ της «Διαπλάσεως» έτους 1892 Α' Σελ. 64 εις το φύλλον 38 της «Νέας Γενεας» τα «Οί κινέζοι και οι ιατροί των» και «Μουσι και άσπιδανόντες νέοι» (υπό τίτλον εν κάθε Πέμπτην). Εις το αύτο φύλλον της «Νέας Γενεας» ο ίδιος κ. Έμ. Γ. Καρελλάς κάτωθι των άνω τέρων άνεδημοσίευσεν εκ της «Διαπλάσεως» έτους 1892 Α. Σελς 159 τα «Έξορμα», «Πετρά της Έλλάδος», «Όρκοι και βλαστημίες».

«Έπίσης καταγγέλλω τον κ. Γ. Μεταξάν διότι άνεδημοσίευσεν εκ της «Διαπλάσεως» έτους 1892 Α. Σελίδος 128 το «Τέλειος Νέος» εις το 47ον φύλλον της άγαπητής «Κυριακής» Σελς 13

Κατόπιν τούτου παρακαλώ τους κ. κ. Έμ. Γ. Καρελλά και Γ. Μεταξάν να με διαψεύσουν».

Σημ. Φαίνεται ότι πάντα τα υπό τον τίτλον «Κάθε Πέμπτην» διάφορα περίεργα του κ. Έμ. Καρελλά άναδημοσιεύονται περιοδικών Έλληνικών και δι' εκ της «Διαπλάσεως» θα τούτο έπειδή έχω όλους τούς τόμους της Διαπλάσεως θα σας καθιστώ γνωστόν πόν τοιούτον. Πάτρις.

Σημ. «Ν. Γενεας» Εύχαριστούμεν τον κ. Κατσούλην, και τον άπαλάσσωμεν του κόπου. Κατόπιν της καταγγελίας του τα «Κάθε Πέμπτην» κάτωθι και τα λογογραφήματα του κ. Γ. Μεταξά δεν θα δημοσιεύονται εις την «Ν. Γενεάν» ειμή κατόπιν άστυρής εξέλεγγεως.

Κύριε Συντάκτα,
Εις το άγαπητόν φύλλον της «Νέας Γενεας» αρ. 35 εις την σελίδα 16ην η περιγραφή «Ανέκδοτον Φρειδερίκου του Μεγάλου» του Ιωάννου Μανδρέα εις κατά λέξιν άναφηραμμένον εκ του «Παρνασσού» του ένσώτου έτους 1916.

Έπίσης εις το 35 φύλλον της «Νέας Γενεας» εις την σελίδα 2ον το «Μπαράς του κ. Γ. Σ. Κόρκαρη» εις άντιγραφίαν από τον «Παρνασσόν» του ένσώτου έτους 1916.

Αθήναι.

ΑΝΔΡ. Α. ΗΛΙΟΠΟΥΛΟΣ

Κύριε Συντάκτα,
Έν τή 15η φύλλω της «Νέας Γενεας» έδη μοσιεύθη ιστορικόν υπό τον τίτλον «Μέγας Κολυμβητής». Άποστολεύς ήτο ο κ. Α. Χρηστίδης εξ Αθηνών. Σως γνωστοποιώ λοιπόν ότι ο κ. Χρηστίδης είναι άριστος άντιγραφής αλλά όχι και τόσο πρωτότυπος λογογράφος. Το άνωτέρω ιστορικόν άντεγράφη πιστότατα ως έδωσθε να μάθητε εάν άναγνώσετε την 159 σελίδα της «Έστίας» του 1890, τόμος Β' έξαμηνίας, Ιούλιος—Δεκέμβριος.

Επιφύλασσαι και δι' άλλας καταγγελίας κ. κ. λογοκλόπων.

Αθήναι.

Ι. Α. Β. Ίάσωνος 37

Κύριε Συντάκτα,
Ο κ. Β. Χαΐνης εκ Μεσσήνης εις 31ον φύλλον της «Νέας Γενεας» άνέγραψε το ανέκδοτον του Τορπαζή εκ των Νεοελληνικών άναγκασμάτων της Α' τάξεως του Σχολαρχείου Δ. Α. Καστα μάνου του έτους 1909—1913, σελ. 46 (προς με γαλιετέραν δε άκρίβειαν λαμβάνεται το τεμάχιον των Νεοελληνικών Άναγκασμάτων).

Ο κ. Β. Χατζόγλος εκ Μεσολογγίου εν άστείον δημοσιεύσει εις την «Νέαν Γενεάν», φύλ

λον 30ον το έχει άποσπάσει από ήμερολόγιον.

Έπίσης και ο Κ. Βαμβαλής εις το 29ον φύλλον εις τα ευτράπελα. (Η σούπα είναι άλμυρή κτλ.) έχει άντιγράψει από ήμερολόγιον.

Σύρος.

Ν. Γ. Μ.

ΜΕ ΑΕΡΟΠΛΑΝΟ

Τώρα ο Μαρτινέ και ο Λεγκανέ, θάχουν να διηγηθούν καλλίτερα έπειστικά από το κάτωτω, γιατί εις κ' αυτοί άεροπόροι στο Γαλλικό στρατό.

Αυτά όμως συνέβησαν πρό του πολέμου. Μία ήμέρα εκάθητο στο «Έντευκτήριον» του άεροδρομίου, όταν ήκουσαν κρότους πυροβολισμών.

— Κυνηγούν κάπου εδώ, είπεν ο Μαρτινέ.
— Όχι. Το κυνήγι θρίσκεται στα πόδια μας και έμφελούνται άνθρωποι... της γής, ενθ' έμεις, βασιλείς των άέρων, τρώμε κονστέρβες.

Είς άνύποφορο. Έμπρός τί κάθεται ;
— Έχγεις Δίκαιο. Άφού θέλεις, πάμε.

Άμέσως ήτοιμάθησαν εν διπλάν, τούτον όσον κανένα πουλί. Γί' ώραίο κυνήγι. Τι πρωτότυπον.

Ο Μαρτινέ, ανέλαβε τα καθήκοντα του κυνηγού, επειδή άλλως τε ήταν καλλίτερος σκοπευτής. Γί' αυτό έβαλε ένα καθίσμα εις τα έμπρός, ώστε να σκοπεύη εύκόλως.

Πρ' όλίγον να έφρευαν χωρίς σκυλί. Δεν είχαν όμως μαζί τους. Έξήγγισαν λοιπόν τον Μπαλάν, καλό λαγωνικό, από τον Διευθυντή. Ένας συντάκτης του «Αδιαλλάκτου» ανέλαβε να κρατή τον σκύλον.

Και άμέσως το διπλάνον φέγγει διά κυνήγι. Μόλις έπροχώρησαν λίγο, ο Μαρτινέ, άντιλαμβάνεται ένα κοπάδι από πέρδικας, και λέγει στον Λεγκανέ να κατεβάσθω το διπλάνον, ώστε να απέχη από την γην μόλις 15 μέτρα.

Μόλις, όμως άκουσαν τον κρότον της έλικας φεύγον. Τα άκολουθούν... και οι μόν και οι δέ κανόνον έλεγχομένους... Μπούμ. Ο Μαρτινέ έπυροβόλησεν μέσα στους θάμνους. Πό άεροπλάνον λησε. Τα πουλιά διεσκορπίστησαν, αλλά μία σιγά σιγά κατεβαίνει, και ο σκύλος άπολύεται διά να φέρη μία πέρδικα πέρδικα.

Αλλά μία πέρδικα... Τι να κάνη μία πέρδικα. Τούλαχιστον αν ήταν κανένας λαγός μάλα στα. Πάλι αναβαίνουν εις ύψος 7—8 μέτρων και προχωρούν, αλλά πού λαγός. Οι κυνηγοί τούς εχουν τρομάξει. Είχαν πιά άπελπισθή, όταν ένας λαγός, κρυμμένος μέσα σ' ένα θάμνο, πήδησε με τρέμον από τον κρότον της έλικας.

Ο λαγός έξυπνος κάνει έλιγμούς, άλλα τούς άκολουθούν κ' αυτοί. Τρέχουν... τρέχουν. Ο λαγός τέλος πάντων εξήντηλμένος σταματά και Μπαλάν, ο Μαρτινέ τον έσκότωσε. Το άεροπλάνο πάλι κατεβαίνει σιγά σιγά. Ο συντάκτης άφνει το σκύλο για να φέρη ένα τετράπαρο λαγό. Φαίνονται έξυπνος, από τούς έλιγμούς κλπ. και δεν θα τον έσκότωνε κυνηγός, αλλά θα άπέθνησκε από... γηρατεία. Ένώ τώρα άπαλλάγη από τα έόσανα.

Υστερ' απ' αυτό εξηκολούθουν ταχυτικά το κυνήγι, έως ότου με τον πόλεμον ανέλαβον άλλοι κυνηγοί—πολύ πολύπλοκοι...

Ε. ΣΚΟΥΤΕΡΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΔΙΚΑ ΠΝΕΥΜΑΤΑ

Παιήρ.—Κωστάκη, από τί ζών προμηθεύομεθα αυτό το ώραίο ζαμπόν ;
Γιγγγγ... ά βρώθησθε ό έ ά Δ; έξέτε χυλλάΚ...
Κωστάκης.—Από τον άντικρυόν μπακάλη...
μαμασ...

ΑΠΟ ΔΟΥΛΕΙΑ ΣΕ ΔΟΥΛΕΙΑ Ο ΓΥΡΟΣ ΤΟΥ ΣΚΟΜΟΥ

ΥΠΟ ΑΛΦΡΕΔΟΥ Κ. Β. ΦΛΕΤΕΡ

(Συνέχεια εκ του προηγούμενου)

Το πλοίο μας κατόπιν έλαβε διαταγάς να πλεύσθω προς το Μπαϊάς, έναν μικρόν λιμένα προς βορράν ίνα μεταφέρη πολλές χιλιάδας καβωτίων πορτοκαλλία εις την Αλεξανδρείαν. Το πρωί εξημερώθημεν έξωθι του Μπαϊάς, διαρκούσης δε της ήμέρας έπεσκέφθησαν το πλοίο μας πολλοί Έλληνες με τας συζύγους και τα τέκνα των. Ήσαν άπαντες καλλιεργηταί πορτοκαλιών εις διάφορα μέρη της Συρίας. Το πλοίον επέστρεψε κατὰ το έσπέρας εις την Αλεξανδρείαν, όπου εξεφώρτωνε τα πορτοκαλία.

Η Μεροίνα, πόλις πενήντα χιλιάδων κατοίκων, ήτα άδελειότη. Τρομερή τρικυρία έκανε το πλοίο μας να κινά πάνον στα πελώρια κύματα, τα όποια έσπύσαν άφριόμενα πάνω στο κατάρωμα και τη γέφυρα, ενθ' τα νερά έπλημμύσαν όλες της καμίνες, αν και τα παράθυρα και η πόρτες ήσαν κλεισμένες. Η και η ύγροτέρα νύκτα πού έπεράσαμε εις τη ζωή μας και το κάθε τί μας έφαίνεται ότι έκαλυμβόσσε μέσα εις το πλοίο. Το πρωί τα νερά ήσαν μία σιδηρή μέσα εις την καμίνη μας, ενώ δε και ο Ρίτσαρτσον άναγκασθήκαμε να δούμε εις το σαλονάκι για να ντυθώμε.

Την επομένην το βράδυ έπλεαμε προς την Ρόδον, όπου εφθάσαμε χαράματα και έλυθημεν πολύ μη δυνηθέντες να έδουμε έξω να έπισκεφθώμεν την πόλιν. Έξηκολούθησαμε τον πλοήν μας και προσηγγισαμεν εις την Χίον, παρά τας άκτάς της Μικράς Ασίας όπου έμεναιμε μόνον λίγας νιγμάς.

Κατόπιν έπλεαμε προς τον ώμορον κόλπον της Σμύνης και η θέα της πόλεως, εκτεταμένη επί εκατοντάδων περσίων λόφων όλοπρασίνων, ήτο μαγευτικότητάτη. Κάθε μέρος του κόσμου έχει και το Παρίσι του και η Σμύνη εις το Παρίσι της Έγγης Ανατολής. Μεταξόν των πεντακοσίων χιλιάδων κατοίκων της υπάχουν και πάρα πολύ Γάλλοι η δε πόλις είναι πολύ φαιδρά με της μυραρίες της, τα έστιατόριά της, τα καφενεία της τα θέατρα και τόσα άλλα κέντρα άναμνηξης. Δεν έμειναμε παρά όλίγην ώρα έξω διότι το πλοίο είχε όλίγον φορτίον να βγάλη εκεί.

Διακόσιι Τούρκοι εφορτώθησαν εις το πλοίο με κατευθύνουν προς το Δεδαγάς, έναν μικρόν λιμένα της Θράκης. Ήταν άταίοι θέαμα άνθρωπίνου φορτίου. Έμεναν επί του καταστρώματος εις διαφόρους όμίλους. Οι άνδρες με τα κόκκινα φέσια και τα σαρίκια των και τα λερά των γένεια ήσαν εϊδεχθείς ενθ' η γυναίκες με τούς φρενιζέδες των και τα μαύρα των ρούχα δεν έμοιαζαν κατόλου με άνθρώπινα όντα. Έμοιαζαν μάλλον με κινούμενες πυραμίδες.

Καθώς έγώ και ο Ρίτσαρτσον εϊργυρίζαμε επάνω εις το κατάρωμα η γυναίκες απέστρεφαν το πρόσωπό τους η το έκάλυπτον άμέσως με το φρενιζέ τους. Είς άπερες, νομίζον, να δείκνουν εις φάτους των εις τούς άνδρας και μάλιστα εις τούς ξένους.

Η ζωή μας επί της «Βιργινίας» ήρχισε τώρα να γίνεται μονότονος δεν είχαμε τί να κάνωμε και η άρεα άγροσύνα να περνούσιν. Έδιαβάσαμε όλα τα βιβλία πού είχαμε μαζί μας το δε πλοίο δεν έμεινε πολύ εις τας διαφόρους προσεγγίσεις του ούτως ώστε να δυνηθώμεν να ίδωμεν τα διαφόρους πόλεις και να μελετήσωμε το έμποριον και την κίνησιν έκαστης.

Διά τούτο δεν έδίδαμε την ώρα να φθάσωμεν εις την Κωνσταντινούπολιν.

Δεν έμειναμε εις το Δεδαγάς παρά όλίγην ώρα, όσην δηλαδή εχρειάζετο για να εφωρτώσωμε το άνθρώπινο φορτίο μας και κατόπιν ετραθήσαμε δια την Κωνσταντινούπολιν. Εϊσήλθομεν εις τον Έλλησποντον, διήλθομεν πρό των Δαρδανελίων, διεσχίσαμε την θάλασαν του Μαμαρά και τέλος εϊσήλθομεν εις τον Βόσπορον.

Ήσαν, νομίζω, άρκετες η δύο εβδομάδες πού περάσαμε μέσα εις το Έλληνικό φορτηγό, πλοίον και δια τούτο έγώ και ο Ρίτσαρτσον εχαιρετίσαμε με χαρά την Κωνσταντινούπολιν μόλις ήρχισε να διαγράφεται εις τον ορίζοντα.

Μόλις ήγγυσεθώσαμε δεν άργησαμε να έτοιμάσωμε τα πράγματά μας και να μπουέμε εις το βαποράκι, το όποιον διέσχισε τον Βόσπορον Διευθυνόμεθα προς την Ροδόστιον Σχολήν, το περιώνυμον Αμερικανικόν ίδρυμα όπου θα μας έφιλοξενούσαν φίλοι του Ρίτσαρτσον. Μας υπεδέχθησαν εγκραδώς εκεί, άρχισαμε δε και πάλιν την ζωήν πολιτισμένων ανθρώπων.

Είχαν παρέλθει άρκετοί μήνες τώρα από την εποχή πού έφύγαμε από τη Μανίλα και δεν είχαμε έργασθί καθόλου. Τα χρήματά μας μ' έλη την άσθησαν οικονομία είχαν ελαττωθή πολύ δεν είχαμε τώρα περιουσίαν από διακόσια πενήντα δολάρια έκαστος. Αν και το ποσόν αυτό είναι άπειρο, αν λάβη κανείς υπ' όψει τον την άπόστασιν πού μας έχόριζε από το σπίτι μας εν τούτοις... ένας άνθρωπος δεν είναι άπένταρος αν εργασίαν εις την Κωνσταντινούπολιν, αν όχι για τίποτ' άλλο, τούλάχιστον για να γράζωμε τα έξοδά μας και να μὴν επιβαρύνωμε η μάλλον να μη ελαφρύνωμε την τσέπη μας.

Δεν μπορεί να εύρη κανείς εργασίαν εις την Εύρώπη με την ίδιαν εδκόλιν πού εϊρόσκει εις την Ανατολή. Άνεκαλόθαμε άμέσως δι' εν συνόλω εις πολύ διάφορο ένα ταξίδι εις την Εύρώπην και υπό πολλας έπόμενες όχι τόσο ενδιαφέρον όσο εις την Άνω Ανατολήν. Η Εύρώπη δεν είναι έδαφος εκμεταλλεύσιμον οί δε κάτοικοι της εις τελείως όργανωμένοι ώστε να άφαιρούν καί την τελευταία δεκάρα του ταξιδιωτού. Η εργασίας δεν εϊνεπολλές οί δε μισθοί πολύ μικροί. Εύκαιρία δια πετειάς δεν παρουσιάζονται οί ταξιδιωτές πτωχός η πλούσιος, μεταβάλλεται εδώ εις μίαν μηχανήν πού τρέχει εδώ κ' εκεί.

Άφού άπελάθημεν επί δύο ήμέρας άρχισαμε τας έρευνάς μας προς εύρεσιν εργασίας. Έγυροίσαμε όλην τη Σαμπόλν, τον Γαλατά, το Πέραν και το Σκούσαν έπεσκέφθημεν έπίσης τον πρόξενον της Αμερικής, πολλούς έένους έμπορικούς οίκους και άρκετά εκπαιδευτικά ιδρύματα. Παντού σχεδόν μας άπέλειπον με γέλοια ότε τέλος είχαμε καταγγίλιν εις την Ροδόστιον Σχολήν. Εις το Ρίτσαρτσον ε δόθη εργασία να εαυδοθηθήν τα ήλεκτρικά των κυρίων της σχολής άνω απ' αυτά να τράβη ημερησίως. Έπερτεν όμως απ' αυτά να τράβη και να πληρώνη ενοίκιον. Όσο για μένα προσεφέρθησαν να με διορίσουν γυμναστήν αντί έκαστον έβδομήντα πέντε φράγκων μηνιαίως. Και ο μὲν Ρίτσαρτσον άπεράσισε να δώρη την προσφερόμεσαν εργασίαν, άλλ' έγώ ήμην νήθην κατανοήσας ότι δεν θα μπορούσα να πληρώσω.

Ενώ το φανητό, τον ύπνο μου και τα ρούχά μου και ν' άναποκινώ προς τα τόσα έξοδα πού έχει ένας Αμερικανός εις ξένην γην με τόσον εύτελή μισθόν. Έφθασα εις το συμπέρασμα, ότι θα ήτο καλλίτερα να πεινάσω κινούμενος η μένον εις ένα μέρος και δια τούτο συνεφρονήσαμεν ν' άποχωρισθώμεν—ο Ρίτσαρτσον θα έμεινε εις την Κωνσταντινούπολιν για δύο μήνες και έγώ θα εξακολουθούσα μόνος μου το ταξίδι και θα συνητώμεθα άργότερα εις το Λονδίον. Προτού άποχωρισθώμεν εκάμαμε μία ονομαστική περιόδια εις όλην την Κωνσταντινούπολιν σαν περιηγηταί. Περιεπείσαμε θάλαμους των Βόσπορον και μέρους της Μώρης Ουλάσης, έγνωρίσαμε καλά την ενδιαφέρουσαν αλλά όπισθοδρομικήν πόλιν και τέλος έπεσκέφθημεν το τζαμί της Αγίας Σοφίας. Έδώ άπεχαιρέησα το φίλο μου και συνεφρονήσαμε να συναντηθώμε ύστερ' από μερικούς μήνες εις το Λονδίον και να διασχίσωμεν μαζί τον Ατλαντικόν έπιστρέφοντες εις την Αμερικήν.

Άρχισα να σχεδιάζω από τώρα το όρομο λογίον μου εις την Εύρώπη. Πρώτ' απ' όλα έπρεπε να έπισκεφθώ την Ελλάδα. Το εϊοτήριον πρώτης θέσεως δια τας Αθήνας ήτο όγδοντα φράγκα αλλά το πτωχό μου θαλάνισον δεν ήτο δυνατό να πάθω τόσον άδυσχαιρα άφού ήξερα ότι θα μπορούσα να ταξιδεύω φτηνότερα. Ως εκ τούτου έπεσκέφθημεν όλα σχεδόν τα προακτοεία κατά μήκος της παραλίας. Τέλος εϊσήλθον εις ένα μικρό προακτοείο συνοδευόμενος από έναν Έλληνα διερμηνέα.

— Πότε φεύγει πλοίο για τον Πειραιά ;
— Ερώτησα έναν άνδρα που με σιολή ο οποίος έστεσε πίσω από τα κάγκελα πού γράφειον.

— Άδριο το πρωί εις τας έννέα, μού άπήνησε.

— Πόσο κάνει το εϊοτήριον ;
— Τριάντα φράγκα.

— Α, Πολύ ακριβό, είπα κάνοντας πως φέτο.

(Άκολουθεί)

ΔΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΕΡΟΣ

Κατά την τελευταία εβδομάδα έδίδασκοντο εις τα νηπιαγωγεία τα περί άέρος—η δύναμις του, η επίδρασις του, κτλ.—μέχρις ότου το ζήτημα είχαν εξαντλήση. Διά να κατήντη το ενδιαφέρον των μικρών, η διδασκάλα, είπε με ένθουσιώδη τρέπον.

— Παιδιά, καθώς εχόμιονα εις το σχολείο, μέσα εις το τραί, κάτι έμπηξα από την πόρτα και μ' έφλησε άσπρά εις το μάγουλο. Τι νομίζετε πως ήταν ;

— Και τα παιδιά, χαρούμενα άπήνησαν εν χορώ.

— Ο όδηγός...

Η ΖΑΧΑΡΙ

Η χονδροκοπονημένη ξάχαι είναι πολύ γλυκιά, άλλ' όταν την καταπίνωμε, σαν άλειψι, θα παρατηρήσωμεν ότι χάνει πολύ απ' τη γλυκύτητα της. Διά τον λόγον τούτον ο κόσμος νομίζει ότι η γλυκή καταπινόμενη ξάχαι είναι νωθευμένη.

Εάν θέσετε ένα γραμμάριον κινής και το άνακατεψετε μέσα εις έκαστον πενήντα δόγμα ξαχά σεις, η γλυκύτης αύξάνει. Το κοινόν μαγειρικόν όλος έπίσης γλυκαίνει πολύ τα γλυκύματα καθώς και άλλες τροφάς. Οι καλοί μάγειροι γνωρίζουν καλώς τούτο εκ πείρας και το έχουν πάντοτε υπ' όψει.

ΑΠΟ ΤΑ ΕΛΛΗΝΙΚΑ ΤΟΠΕΙΑ

Η ΜΟΝΗ ΤΗΣ ΛΥΚΟΣΤΑΝΗΣ

Εἰς τὴν θέσιν «Τοπόλια» μεταξὺ τῶν χωρίων Κουβέλιανης καὶ Κόντσας ἔκειτο τὸ πάλαι μὴν τῆς Θεοτόκου πλουσιωτάτη. Τότε, ὡς διηγεῖται οἱ πρόγονοι ἡμῶν, ἡ εἰκὼν τῆς Παναγίας ἔφυγεν ἐκ τῆς μονῆς ταύτης καὶ ἦλθεν εἰς τὸ δάσος τῶν χωρίων Δραγοφᾶς, Βαχόρτακας, Κουβέλιανης, Σπηλίου καὶ Πογδοῦρας, τριῶρον ἀπέναντι ἐκ τῆς μονῆς τῆς Θεοτόκου. Ἐκεῖ δὲ ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἔκειτο ἡ εἰκὼν τῆς Θεομήτορος τὰς δὲ νύκτας ἤρχετο οὐράνιον φῶς καὶ ἔκαιεν ἐμπροσθεν τῆς εἰκόνος. Τὴν αὐτὴν ἐποχὴν προὔχοντες τῶν ἀνωτέρω χωρίων ἀναιρέθησαν οἱ, ἡ Παναγία εἶπεν εἰς αὐτοὺς νὰ πικωθῇ ἡ μὴν ἐκ τῆς θέσεως «Τοπόλια» καὶ νὰ κτίσῃ νέα μὴν εἰς τὸ δάσος τῶν ἀνωτέρω χωρίων εἰς τὴν θέσιν ἀκριβῶς εἰς ἣν ἔκειτο ἡ εἰκὼν. Καὶ τότε γενόμενος συμβουλίου τῶν κατοίκων, τῶν προὔχοντων ἐνοικίετο, ἀπεφάσισαν ἐν αὐτῷ νὰ κτισθῇ νέα μὴν ἐπὶ τῆς εἰρημένης θέσεως. Καὶ πραγματοποιήσας διὰ τῶν πολλῶν πόρων τῆς ἀρχαίας μονῆς ἐγένετο νέα καὶ μεγαλοπρεπὴς μὴν ἐπὶ τῆς θέσεως «Λυκοστάνης». Ὀλίγον δὲ κατ' ὀλίγον ἡ νέα μὴν ὑπερέβη τὴν μητροπόλιν κατὰ τὸν πλοῦτον τῇ καλῇ διοικήσει τοῦ ἐκ Κούτσι καὶ γένοντος χρηστοῦ μοναχοῦ Πολυκάρπου.

Ἡ ἀμύθητος αὕτη περιουσία τῆς ἀνωτέρω μονῆς δὲν διέφυγε τὸ πονηρὸν καὶ πλεονεκτικὸν βλέμμα τῶν βαρβάρων καὶ ἀπιστῶν κατακτητῶν Τούρκων. Διὰ τοῦτο περὶ τὰς ἀρχὰς τῆς παρελθούσης ἐκατονταετηρίδος, Τούρκοι, καὶ τῇ ὑπογεωμετρικῇ συνεργασίᾳ τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων, ἦλθον διὰ νὰ κόψωσιν τὰ ὑπερήφανα καὶ μεγαλοπρεπῆ δένδρα τῆς μονῆς δὴ νὰ κατασκευάσωσι ἐξ αὐτῶν ξυλάνθρακας. Τότε οἱ κάτοικοι τῶν ἀνωτέρω χωρίων συνήλθον εἰς συμβούλιον εἰς δὲ ἀπεφάσισαν ὅπως ἀντισταθῶσι πρὸς τοῦτο καὶ ἀνέβησαν εἰς τὸν πρόχειτον τῆς Κουβέλιανης νὰ συντάξῃ αἵτησιν διὰ μέσου τῆς Ἱερᾶς Μητροπόλεως Ἰωαννίνων εἰς τὴν Ὑψηλὴν Πύλιν. Ὁ Γούσιος Πατριάρχης λεγόμενος συνέταξε τὴν αἴτησιν ταύτην, τῆς ὁποίας εὐτυχῶς θεοδόη καὶ ἀντίγραφον, τὸ ὅποιο παρθεύον ἀκριβῶς ὡς ἔχει, χωρὶς διωρύξεις.

«Μετὰ τὴν ἱερὰν προσκύνησιν μας ἡμεῖς οἱ ὑποταγμένοι δοῦλοι τῆς τιμῆς σας πανιερώτατε τὰ χωρία τὰ ὅποια συνορεύουν εἰς τὸ Μοναστήρι τῆς Λυκοστάνης, Κουβέλιανης, Δραγοφᾶς, Σπηλίου καὶ Πογδοῦρας καθὼς ἐμάθαμεν ὅπου ἦλθεν ὁ Σερεὰ Μοντούρης, Μπαχατῆρ ἱερέως νὰ εἶναι ἐκκλινόμενος ἀπὸ τὸν κυρτὰ καὶ ἀπὸ τὴν μητέρα Σεφασμιωτάτην Μητροπόλιν σταλμένοι καὶ ὁ ἀδελφωτάτος κύρ Παπαφῶτος ὁμοῦ μετὰ τὸν ἱεροκλήτῃ Σαῦρον καὶ ἐρωτώντας μας νὰ ὁμολογήσωμεν τὴν ἀλήθειαν.

Πανιερώτατε Δέσποτα μαρτυροῦμεν ἐν ῥάρας συνειδήσει μας μαρτυροῦμεν αὐτὸ τὸ μέρος εἶναι ὡσὲν μία μάντρα νὰ ἔχη κανένας νὰ ἔχει μὴν τὰ ῥῶα του καὶ νὰ κώπομεν ἡμεῖς οἱ γεωργοὶ κανένα ἀλετρώβιλον νὰ καλλιεργᾷτε αὐτὸ μέρος τοῦ μοναστηρίου. Αὐτὸ ἔξομε καὶ μόνον καὶ μαρτυροῦμεν.

Ἀπὸ μέρος ὧν τῶν κατοίκων τῶν χωρίων Γούσιος Πατριάρχης ἐκ Κουβέλιανης, Γιαν. Τσοῦλας ἐκ Δραγοφᾶς, Σιδίλιος Αἰλῆς ἐκ Τογδοῦρας καὶ Ποπεῖτρος ἐκ Σπηλίου.

Διὰ τῆς ἀνωτέρω αἰτήσεως ἡ Σεφασμιωτάτη καὶ ἱερὰ Μητρόπολις Ἰωαννίνων ἐνήργησε παρὰ τῇ Ὑψηλῇ Πύλιν καὶ οὕτως ἀπεστέλλη ὁ κλινόμενος τῆς διαρκείας τῆς μονῆς ἀπὸ τῶν Τούρκων.

Ἐκτεσε δὲ ἡ μὴν αὕτη ἤχλασε καὶ διὰ τῶν πόρων αὐτῆς συνετεροῦντο πτωχοὶ καὶ οἰκονόμειται, ἐνυμνεῖοντο πτωχοὶ κύρ καὶ ἄλλα ἐγαθοεργήματα ἐγένοντο.

Ἐσχάτως ἡ μὴν διερπύνη ἀπὸ τῶν Τούρκων κατὰ τὸν Ἑλληνοτουρκικὸν πόλεμον τοῦ

Εἰς τὴν ΝΟΡΒΗΓΙΑΝ! Εἰς τὴν ΝΟΡΒΗΓΙΑΝ!

εἰς τὴν πλέον πολιτισμένην χώραν τῆς Εὐρώπης σὺς ὁδηγοῦμεν παρὸς μετὰ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

τοῦ ΒΒΕΣΤΕΡΝ ΒΙΕΝΡΣΩΝ

Ἡ Νορβηγία ἐχειγεννήσει τοὺς πρῶτους δραματικούς καὶ διηγηματογράφους τοῦ κόσμου

Ὁ δὲ Βγεργσων εἶνε ὁ ὕπατος ὧν

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ

θὰ τὴν φιλοῦν κάθε φορὰ πού θὰ βγαίνει τὴν

"NEAN GENEAN,"

"Υστερα ἀπὸ ἓνα τέτοιο διαπλαστικὸ διήγημα σὺν τῷ

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

πού θὰ ἀρχίσῃ νὰ δηλοῦνται ἀπὸ τὸ προσεχὲς φυλλάδιον

«ΟΙ

Χίλια σχολεῖα, χίλιοι ἠθικολόγοι, χίλιοι Καθηγηταὶ τῶν θρησκευτικῶν μαθημάτων

δὲν θὰ ἦσαν ἱκανοὶ νὰ ἐνσταλάξουν τέτοιας ἠθικᾶς ἀρχᾶς στὴν ψυχὴ ἑνὸς παιδιοῦ, ὅσον

ΤΟ ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

τοῦ ΒΙΕΝΡΣΤΕΡΝ ΒΙΕΡΣΩΝ

«ΟΙ

Οἱ Νορβηγοὶ εἶνε ὁ θαυότερον θρησκευτικὸς λαὸς τοῦ κόσμου. Τὸ τέλειον καὶ κοσμοθεραπευτικὸν διήγημα τοῦ Νορβηγοῦ Βγεργσων

ΓΟΝΕΙΣ

πλέκει μέσα σὺν χρησιμεύοντι ὕμνῳ τὸν καὶ ἓνα ἔρωτα

ΕΥΤΥΧΙΣΜΕΝΟ ΠΑΙΔΙ

Ἀλλὰ τί ἔρωτος, παθητικὸς ἔρωτος, ἀθῶος ἔρωτος, ὁ ἔρωτος ἐκεῖνος διὰ τὸν ὁποῖον ὁ Θεὸς προώρῃς τὸν ἄνθρωπον, χάριν τῆς ἀναπαράγωγῆς του.

«ΟΙ

Εἴθε οἱ οἱ μικροὶ ἀναγνώσται τῆς «Ν. Γενεᾶς» ὅταν μεγαλώσουν νὰ ἀγαπήσουν ὅπως ἀγάπησε ὁ Ἐδβίνδ.

1912-1913.

Τῇ καλῇ ὥρᾳ διοικήσει τοῦ ἐκ Τσαρκοβίτης Παπαδημητρίου ἀνέλαβε πάλιν καὶ σὴ μερὸν προοδεῖ. Εἰς τὴν μὴν ταύτην τελεῖται κατ' ἔτος πανήγυρις εἰς ἣν προσέρχονται πλὴθος προσκυνητῶν ἐκ τῶν περὶ τῶν χωρίων, Ἰωαννίνων.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Κυρίως, κυρίως,

— Β. Λαμποδιάνη. Ἀργυρόκαστρον. Ἐλήφθησαν διατελοῦν ὑπὸ κυρίου.

— Γ. Τσιφῆση. Λαμίας. Ἐλήφθη καὶ θὰ δημοσιευθῇ.

— Ο. κ. Σ. Βασιλάκος ἀντιπρόσωπος «Κυριακῆς» Ἰωαννίνων, προσφέρει τῇ Γεωργίᾳ Σάνδη Νομοῦ Ἀρτῆς 800 ψήφους ἥς αἰτεῖται καὶ τὴν διεδύνησιν διὰ μέσου «Νέας Γενεᾶς».

— Σ. Βασιλάκος, Ἰωάννιναν, γράφειτὲς μας παρακαλῶν τὸ τετρασέλιδον ἐνοικίε :

— Ο. κ. Ἐμ. Καραλλάς, πρόεδρος οὐλοῦ «Λαμναγοῦ Μουσίου» προσφέρει εἰς τὸν κ. Σωφελῆ, Λαμποδιάνη καὶ Κοσμοπόλιν

ἀνὰ 200 ψήφους.

— Ἀνδία Ἐτεργέλ. Περιμένοντες ἐπιστολὴν σας, πάντα. Γράψατέ μας διὰ νὰ ὦσιν τήσομεν.

— Ἀνδία Μ. Π. Ἐπαῖθα. Ἀνὰ ἀπαντήσατε εἰς τὴν ἐπιστολήν μας.

— Π. Α. Ο. Σᾶς παρακαλῶ πολὺ νὰ μοῦ στείλατε τὴν νέαν σας διεύθυνσιν διὰ νὰ σᾶς ἀπαντήσω λεπτομερῶς περὶ τοῦ ζητήματος σας.

— Ν. Γ. Ζουμῆν. Ἐπαῖθα. Τὴν ἐπιστολήν σας ἔλαβον χθὲς μόλις, ἀλλὰ ἂν καὶ εἶνε ἀργὰ θὰ προσπαθῶ νὰ φροντίσω δι' ὅσα μοῦ γράφετε.

— Α. Μ. Ἐπαῖθα. Καταχόρησις δημοσιεύεται. Ἐλήφθησαν.

— Οἱ παλαιοὶ συνδρομηταί, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ κερδίσουν πέντε λαχεῖα δωρεὰν ἂς ἀναπείσωσιν ἀπὸ τῶρα τὰς συνδρομὰς των δι' ἓν ἔτος. Ἐτοὶ ἀπαλλάσσονται τῶν ἐξόδων νὰ ἀγοράσων ἀνάλογα φύλλα ὅπως ἀποκτῇσιν τὰ λαχεῖα ταῦτα. Κερδίζουν δηλαδὴ πέντε δραχμὰς.

— Παιδιά. Παιδιά. Μὴ κάθεστε καθόλου.

Ἀρχίσατε τὰς ἐνεργείας σας. Δελτία. Ἐξαφαιλοῦσθε ὅσα δελτία μπορεῖτε περισσότερα.

Ο ΤΑΧΥΔΡΟΜΟΣ ΣΑΣ

ΜΑΣ ΡΙΤΕΜΠΕΡΓΕΚ

Ο ΠΑΠΑΓΑΛΛΟΣ
ΣΧΟΛΙΚΑ ΗΘΗ ΚΑΙ ΕΘΙΜΑ ΕΝ ΑΓΓΛΙΑ

— Τότε λοιπόν, τί συμβουλευε; ἠρώτησεν ὁ Μπάρρυ.

— Καλλίτερα νὰ πηγαίναμε κατὰ τὴν ἀσπὴ λιγὰν νὰ περιμένωμε νὰ ἰδοῦμε τί θὰ γῇ ἔξω. Τοῦλάχιστον ἐγὼ νομίζω ἔτσι.

Ἰμπιστευόμενα εἰς τὴν περὶ τοῦ καιροῦ σοφίαν τοῦ παλαιοῦ τούτου ναυτικοῦ, τὰ δύο παιδιά, χωρὶς πολλὰ δέξει, ἐδέχθησαν τὴν προτάσιν του καὶ ἡ πρώτη ἡμέρα τῆς ἐκδρομῆς των κατηνάλωθη εἰς ἓνα ἐστραμμένον ἐνδιαφέροντος ταξεῖδι παρὰ τὰς θαλάσας, βορρικομένης ἀπὸ τοῦ Σουαί, πρὸς ἀπὸ τὸ Νησί τοῦ Σαίλεκ.

Ὅταν ἡ νύχτα κατάπαισε τὸν ἄνεμο καὶ ἡ πρωΐα ἐφάνη ὑπὸ ἀσυνέριστον οὐρανόν, ὁ Τόντ ἐστράφη πρὸς τὸν πλοίαρχον χαρούμενος καὶ λέγει:

— Τώρα γὰρ τὸ Νόρτερν.

— Γὰρ ποῦ λόγα, παιδιά μου, θέλετε νὰ πάτε στὸ Νόρτερν; ἐψυθύρουν ὁ καπετὰν Τάγγς, προσφώνων ἀπελπισμένως, πού ὁ οὐρανὸς τὸν ἐγέλασε καὶ τὸν ἔκαμε χωρὶς λόγον, ὅπως ἐφαίνετο τώρα, νὰ κολλήσῃ κοντὰ στὴν ἀκτὴ δολιχόρων ἡμέραν.

— Φυσικὰ γὰρ νὰ ἰδοῦμε τὸ μέρος.

— Ἀνὰ ὑπάρχουν δὲ καὶ σπουδαῖα πράγματα νὰ ἰδῇ κανεὶς ἐκεῖ. Τοῦλάχιστον αὐτὸ ἔχω ἀκούσει.

— Γνωρίζετε πολὺ καλὰ ὅμως, ὅτι ἐνοικίασαμε τὸ γιῶτ ἐποῖτο διὰ νὰ περάσωμε στὸ Νόρτερν, λέγει ὁ Μπάρρυ.

— Μπορεῖ νὰ καὶ μπορεῖ ὅχι.

— Ἐκατὸ τοῖς ἑκατὸ εἶνε νὰ ἐπρόσθεσεν ὁ Τόντ πού ἀρχισε νὰ θυμῶνι μετὰ τὴν ἐπιμονὴν ἐπιφυλακτικότητι καὶ συντηρητικότητι τοῦ γέροντος.

Ὁ καπετὰν Τάγγς ἔλαβεν ἔκφρασιν εὐσεβοῦς ὑποτακτικότητος καὶ ἐψυθύρουν:

— Καλὰ, ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ βρῶ ἐγὼ τὸν μπὲ λα μου. Μὴν πῇτε ἔπειτα πῶς δὲ σᾶς προειδοποίησα μονάχα.

— Πηγαίνετε σεις νὰ προγευματίσετε, καπετάνιε, λέγει ὁ Τόντ καὶ θὰ τὸ κυβερνήσωμε ἐμεῖς στὰ ἀνοικτά.

Τὴν προηγουμένην ἡμέραν τὰ δύο παιδιά εἶχαν μάθει ἀρκετὰ πῶς νὰ χειρίζονται τὸ τιμόνι καὶ πόσα θὰ μπορούσαν νὰ κυβερνοῦν μὴν φορὰ μάλιστα πού τραβοῦσεν ἀνοικτὰ καὶ δὲν ἐχρεώετο ἰδιαίτερα προσοχῇ.

Ὁ καπετὰν Τάγγς, ὅχι μετὰ πολλὴν ἐνδοκυσμασίαν, τοὺς ἄφησε νὰ κυβερνήσουν λιγὰν.

Ἀφ' οὗ γέρος κατέθηκε κατὰ εἰς τὴν μικροσκοπικὴν καμπίνα του, ὁ Μπάρρυ ἐστράφη πρὸς τὸν Τόντ καὶ ἐψυθύρουν:

— Ὅταν μάθει ὁ καπετάνιος τί θέλωμε νὰ κάμωμε παρὰ τὸ Νόρτερν θὰ τὰ χάσῃ καὶ θὰ τοῦ γυρίσουν τὰ μάτια ἀπὸ τὸ μέρος.

— Ὁρισμένως θὰ τὰ κάμῃ θάλασσα, συνεφώνησεν ὁ Τόντ καὶ ἐγὼ εἶμαι κατὰ τὴν γνώμην νὰ μὴν τοῦ ποῖμε τίποτα.

— Θύρη ὥρα ὅμως κατὰ τὴν ὁποίαν θὰ πρῶνι νὰ μάθῃ.

— Ἄς πᾶμε πρῶτα στὸ Νόρτερν, λέγει ὁ Τόντ σὺν προκατῶ, φρόνιμος ἄνθρωπος: τότε ἴσως μποροῦμε νὰ τὸν ρίξωμε μέσα σὲ καμμιὰ βουρκομένη ἀκτὴ καὶ νὰ ταξιδεύωμε μονάχοι μας.... Ἀνὰ θέλω νὰ κατηγορήσω τὸν πατέρα σου, ἀλλὰ βέβαια θὰ ἤθελα νὰ μὰς ἐδάμεινε κανένα ὄχι τόσο σταθερὸ καὶ ὑπολογιστικὸν ὅσον ὁ καπετὰν Τάγγς. Αὐτὸς ὁ γέρος, παιδί μου, εἶναι τόσο ἀκλόνητος καὶ σταθερὸς πού θάκιναν καλὰ νὰ τὸν ἐνοικίαζαν γὰρ Φάρο Ἐντστον, πού εἶναι ὁ μεγαλύτερος φάρος τοῦ κόσμου.

Νεῖ ἀπόδειξις τῆς ὑπερβολικῆς προβλεπτικότητος τοῦ καπετάνιου ἦλθεν εἰς φῶς διαρκούσης τῆς πρωΐας, ὅτε ὁ Τόντ ἀνεκάλυψε ὅτι τὸ ἀξιόλογον «Γ. Η. 16» εἶχε γῇ ἐπαισθητῶς ἀπὸ τὴν γραμμὴν του

καὶ ἐτραβοῦσε πρὸς νότον καὶ διὰ ἀντὶ τοῦ Νόρτερν ἔβαλε πλῆρη γὰρ τὴν Ὀσάνδην — λυμένα πού ἦσαν σὺν κοτοφολιᾷ γὰρ νὰ προσυλάσῃ τὰ κοτοφύλια. Καὶ τὰ δύο παιδιά διεμαρτυρήσαν, ἀλλ' ὁ καπετὰν Τάγγς ἔμενεν ἀκλόνητος. Κανένα ἐπιχείρημα δὲν θὰ ἦτο ἱκανὸν νὰ τὸν πείθῃ νὰ διανικτερεύσῃ ἀνοικτὰ στὴ Βόρειο Θάλασσα, μετὰ τὸ δρομολόγιον πού ἀκολοῦθουνε τώρα θάμψαναν εἰς τὸν λιμένα τῆς Ὀσάνδης τὸ βράδι, θ' ἄγαν ἐπολοῦσεν ἐκεῖ, θὰ περνοῦσαν τὴ νύχτα καὶ θὰ περιμέναν τὸ πρωὶ νὰ ἰδοῦν τὴν καὶ τοὺς περιμένει.

Καὶ οὕτω σιγά-σιγά καὶ μετὰ προσυλάσεις πάντοτε ἐσοῦντοσαν, κατὰ τὴν ἔκφρασιν τῶν παιδιῶν, ἀπὸ τὴν Ὀσάνδην εἰς τὴν Γλῶσσιν καὶ κατὰ μίκρος τῆς ἀκτῆς τῆς Ὀλλανδίας, περνώντας τὸ Ζάιντερ Ζέε καὶ τὰ νησιά τῆς Ὀλλανδικῆς Φρεσιανδίας, εἰς τὴν ἄλυσσον τῶν νησιῶν, πού ἀποτελοῦν τὸ ἔξωτερον προτεῖχμα τῆς ἀκτῆς τῆς Γερμανικῆς Φρεσιανδίας.

Ὅπως καθε ἀναγνώστης ἐφημερίδων ἐγγράφει — καὶ μαζὺ μ' αὐτοὺς ὁ Τόντ καὶ ὁ Μπάρρυ — ἡ Γερμανία κατ' ἐκείνην τὴν ἐποχὴν ἠσχολεῖτο εἰς τὸ μέγα σχέδιον τῆς ὁχυρώσεως τῆς ἄλυσσον αὐτῆς τῶν νησιῶν, ἰδίως δὲ τῆς νήσου Μπόρουν εἰς τὰς ἐκβολὰς τοῦ Ἐμς παρὰ τὸ Νόρτερν. Τὸ παρὰ τοῖς σχέδιον τῶν δύο παιδιῶν ἦτο νὰ συλλέξουν ὅσας περισσότερας πληροφορίας ἠδύκωντο καὶ ἔπειτα ἐὰν ἐπείγοντο μέχρι τέλους, νὰ μεταβίβουν τὰς πληροφορίας αὐτὰς εἰς τὴν Ἀγγλικὴν Κυβέρνησιν. Ὁ Μπάρρυ εἶχε φέρει μαζὺ του ἓνα ἱεργὰ ἱσχυρὰ κανάλι, ἀπὸ ἐκεῖνα πού μεταχειρίζονται εἰς τὸν στρατὸν καὶ τὰ ὅποια ἀνέχον εἰς τὸν κατέρα του, ὁ δὲ Τόντ εἶχεν ἃ ἀγοράσει μὴν μικρὴ φωτογραφικὴ μηχανή, ὀλίγον μεγαλειτέρων ἀπὸ ἓνα ρολόγι — πού θὰ μπορούσε εὐκόλως νὰ κρύβῃ μέσα στὴν τσέπη τοῦ γιλέκου του. Ἡ μηχανὴ αὕτη μπορούσε νὰ πάσῃ ἀρκετὰ καλῆς φωτογραφίας, μεγέθους σὺν γραμματίσῳ, ἡ ὁποία φυσικὰ θὰ ἠδύκωντο νὰ μεγεθυνθοῖν.

— Διὰ παιδιά πού κάνουν μὴν ἐκδρομὴ σ' ἓνα γιῶτ — δύσκολα θὰ τὰ ὑποπτεύοντο, ὅτι ἐξετέλουν ὑπερσίαν κατασκοπὴν.

Τὸ σχέδιον των ἦτο γεμάτον πόλιν καὶ φιλοδοξίας. Ὅταν τὸ συνέλαβον μ' ἐλαφρὰν καρδιά, δὲν ἀνεμέτησαν δέδια ὅτι τὸ δέκατον των κινδύνων πού ἡ ἐφαρμογὴ του περιεῖχε.

Τὸ μεγαλιτέρον, τὸ πλέον διαπερήλθον ἐμπόδιον ἦταν ὁ καπετὰν Τάγγς. Δὲν εἶχαν τοῖς μὲν οὔτε ἀμυδρὴν ὑπαιγμένην νὰ τοῦ κάμουν περὶ τοῦ σκοποῦ των. Ἡ ἀλήθεια ἦτο, ὅτι ὅσο μακρύτερα ὁ γέρος εἰς ναυτικὸς εὐρίσκειτο ἀπὸ τὸ Κουίτσαμπελ τόσο καὶ περισσότερον κατηφὴς ἐγένετο σχετικῶς μετὰ τὴν ἐλπίδα τῆς ἀποφυγῆς θαλάσσιον τάφου. Κατ' ἀρχὴν δυσπιστοῦσε εἰς τὰς «ἐξέλας χῶρας» καὶ τὴν «ἐξέον καιρὸν». Περισσότερον ὅμως πάντων δυσπιστοῦσε εἰς τὴν ἐλαφρότητα καὶ τὸλμην τῶν δύο αὐτῶν παιδιῶν, κινώντας αὐτοὺς περὶ τὸ κεφάλι του μόλις τὰ ἐβλεπε τὸ πρωὶ, μόλις ἐπυνοῦσαν, νὰ γδύνονται καὶ νὰ πέφτουν μέσα σὲ νερὸ χωρὶς νὰ δείχνουν, ὅτι ὑποπτεύονταν καὶ τί θὰ πῇ φόβος ἢ κίνδυνος. Ὅπως συμβαίνει μετὰ πολλοὺς καρδιοκίνητους μικρῶν ἐμπορικῶν ἱστωρῶν, ὁ καπετὰν Τάγγς ἰσπανίως ἀπεφάσισε νὰ λερῶν τὸ καλὰ, καθαρὸ νερὸ τῆς θαλάσσης πέφτοντας ὁ ἴδιος γὰρ νὰ κολυμβήσῃ.

Τὸ «Γ. Η. 16» πέρασε τὸ Μπόρουν καὶ τὸ Νόρτερν, ἐπρωχώρησε κατὰ μέρος τῆς ἄλυσσον τῶν Βαίγερουν καὶ ἔπειτα ἐπέστρεψε εἰς τὸ Νόρτερν. Ἐπειδὴ ὅμως τὸ τελεῖται ἐνε λαϊκάτων μέρος παραθερισμοῦ τῆς Βορείου Γερμανίας, δὲν ὑπῆρχε φόβος φυσικὰ νὰ τοὺς ἀπαγορεύσιν αἱ ἀρχαὶ νὰ ἀράξουν εἰς τὸν λιμένα τοῦ Νόρτερν καὶ νὰ μείνουν ὅσον ἤθελον. Ἀλλὰ τὸ Νόρτερν, καίτοι αὐτοῖς πῇ μόνον δέκα μίλια ἀπὸ τὸ Ζηλοτῆπος φρουρούμενον Μπόρουν, θὰ μπορούσε νὰ ἀπείχε ἑκατὸ μίλια ἀπὸ τὰς πληροφορίας, πού ἤθελον ὁ Τόντ καὶ ὁ Μπάρρυ νὰ συλλέξουν. Ἡ τελευταία νήσος εἶνε χαμηλὴ, προστατευομένη ἀπὸ ὄρηματα ἀπὸ ἄμμον, ἔκασθεν δὲ τῶν ὑψομάτων τούτων ὑπάρχουν τὰ μυστικά τῆς νέας Γερμανικῆς ὁχυρώσεως. Ἄν ἤθελον λοιπὸν νὰ ἐξακριβώσουν ἄξι πού θάξουν τὸν κόπον, ὄφειλον νὰ περάσουν τὴν ἀμυδρὴν ἀκτὴν καὶ νὰ ὑποῖν μέσα σὲ νησί. Νὰ ἐπιχειρήσουν ὅμως ἓνα τέτοιο πρόμα τὴν ἡμέρα θὰ ἦτο τελεῖα μοῖρα — συνεπὶς τοῦ Τόντ ἡ φωτογραφικὴ μηχανὴ τῆς τσέπης ἦταν ἀχρηστος. Ἡ μόνη εὐκαιρία πού εἶχον ἦτο νὰ ἐπιχειρήσουν καμμιὰ σκοτεινὴ νύχτα καὶ ἐν ὥρᾳ πλημμύρας, ὅταν δηλαδὴ ἡ ἀμυδρὴ γῆ ἀπὸ τὸ Μπόρουν θὰ ἦσαν σκεπασμένη μεθ' ὕδατος.

Καὶ ἡ πανσέληνος ἀνέβαινε σὺν οὐρανῷ, ὁ Τόντ ἀρχίσε διπλωματικώτατα νὰ ἀνοίγῃ τὸ μυστικὸν του εἰς τὸν καπετὰν Τάγγς.

(Ἀκολουθεῖ)

Ἀποκρίσεις, συμπληρώσεις καὶ στείλατέ μας τὸ κάτω διελτίον

ΔΕΛΤΙΟΝ

ΣΥΜΜΕΤΟΧΗΣ Εἰς τὸ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΗΣ "ΝΕΑΣ ΓΕΝΕΑΣ."

Ὄνομα καὶ ἐπαφώνυμον

Διεύθυνσις

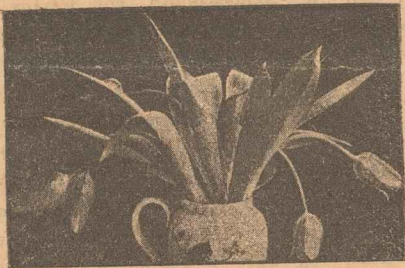
ΤΟ ΠΑ'ΟΝ ΔΕΛ

ΓΙΑ ΤΑ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ ΣΑΣ ΠΩΣ ΝΑ ΤΑΔΙΑΤΗΡΕΙΤΕ ΦΡΕΣΚΑ

Πρώτ' απ' όλα πρέπει ν' αλλάζουμε κάθε ή μέρα και κατά την ίδιαν ώρα τὸ νερό και νὰ τὰ ποθετούμε μέσα τὰ ἄνθη ἀφού πρώτα κόψωμεν ἕνα δάκτυλο περίπου ἀπὸ τῆς ἄκρης ἀπ' τὰ κοτσάνια των. Ὅταν τὰ λουλούδια ἔχουν σκληρὰ ἢ ξηρὰ κοτσάνια, πρέπει νὰ τὰ ξεφλουδίζωμε ἕως δυὸ δάκτυλα πρὸς τὰ ἐπάνω. Αὐτὸ υποβοηθεῖ τὴν δροσὰ νὰ εἰσχωρῇ μέσα και παρατείνει τὴν ζωὴν τῶν λουλουδιῶν.

Ἐὰν τὰ ἄνθη ἔχουν χονδρὰ πέταλα, μεταχειρισθῆτε τὴν ἐξῆς μέθοδο. Πρωτοῦ πέσετε νὰ κοιμηθῆτε, τὸ θράδυ, ἐξάγετε τὰ ἄνθη ἀπὸ τὰ βάζα και τὰ τοποθετῆτε μέσα εἰς ἕνα ἀγγεῖον πλήρες καθαροῦ ὕδατος. Ρίπτετε δηλαδή τὰ ἄνθη μέσα οὕτως ὥστε νὰ καλυφθοῦν τελείως ἀπὸ τὸ νερό. Αὐτὸ τὸ ὀλονύκτιο λουτρό παρατείνει ὑπερβολικὰ τὴν ζωὴ τῶν ἀνθέων και μπορεῖτε νὰ ἐφαρμόσετε τὴν μέθοδον αὐτὴν δι' ὅλα τὰ ἄνθη ἐκτὸς ἐκείνων τὰ ὁποῖα ἔχουν πολὺ λεπτὰ πέταλα.

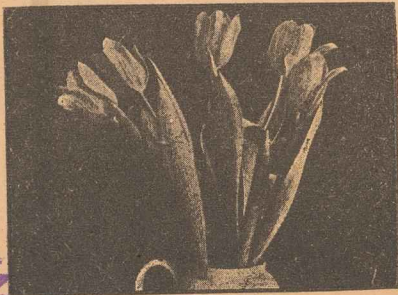
Ἡ θέσις τοῦ βάζου μέσα εἰς ἕνα δωμάτιον ἔστι πιδρὰ πολὺ ἐπὶ τῶν ἀνθέων. Ἄθνη τὰ ὁποῖα τοποθετοῦνται πλησίον τῆς θερμάστρας μαραίνονται εὐκολά. Ἐπίσης δὲν πρέπει νὰ τοποθετοῦνται πλησίον παραθύρου διὰ τοῦ ὁποῖου εἰσέρχεται ὁ ἥλιος. Ἡ παλαιὰ και τετριμμένη ἰδέα ἔχει καμινιτὸ φῶς βλάπτει πολὺ τὰ ἄνθη δὲν ἔχει καμινιτὸ φῶς σήμερα ὅποτε τὸ ἡλεκτρικὸ φῶς και τὸ γινὰ τὸ ὁποῖον δὲν καπνεῖζει ἔχουν διαδοθῇ τῶσον. Οἱ καπνοὶ τῆς ἀνοικτῆς γκαζολάμπας τοῦ παλαιοῦ καιροῦ ἐβλάπτεν πολὺ βέβαια τὰ ἄνθη ὅχι ὅμως τὸ φῶς.

Ἡ νύξη πρὸ τοῦ λουτροῦ των

Καμμιά φορὰ σὰς στέλνουν ἄνθη μαραμένα. Λάβετε ἀγγεῖον πλήρες θερμοῦ ἀχνίζοντος ὕδατος και θέσατε ἐντὸς αὐτοῦ τὰ ἄνθη, ἀφού πρῶτον κόψετε τῆς ἄκρης ἀπὸ τὰ κοτσάνια των. Κατόπιν θέσατε τὸ ἀγγεῖον τοῦτο ἐντὸς ἐτέρου πλήρους ψυχροῦ ὕδατος και τότε θὰ ἴδετε ὅτι ἐντὸς μιᾶς ὥρας τὰ ἄνθη ἀναξοῦν μὲ ὅλην τὴν λαμπρότητα.

Ἀκόμη και ὅταν τὰ ἄνθη εἴνε τελείως μαραμένα τὸ θερμὸν ὕδωρ ἐπιδρὰ ἐπ' αὐτῶν θαυμασίως. Ἐὰν ὅμως και εἰς τοῦτο ἀποτύχετε, μὴ πετάξετε τὰ ἄνθη. Λάβετε ἕν νέον ἀγγεῖον θερμοῦ ὕδατος ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ρίπτετε ἕνα σβολί, κάμποσας μικρὰ ὅσο ἡ ἄκρη τοῦ μικροῦ σας δακτύλου. Τότε θέσατε τὰ κοτσάνια μέσα και θὰ ἴδετε ὅτι ὠρισμένως πλέον τὰ ἄνθη σας ἀνέζησαν.

Ἄνθη μετὰ τὸ λουτρόν των

Ἐδὼ και μία μέθοδος νὰ διατηρῆτε τὰ ἄνθη ἐπὶ ἐβδομάδας ὁλοκλήρους. Λαμβάνετε ἕνα βαθὺ πιάτο ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἀπλώνετε στρώμα ὕ

γρᾶς ἄμμου μέχρι τριῶν δακτύλων πάχους, κόπτετε κατόπιν τῆς ἄκρης ἀπὸ τὰ κοτσάνια τῶν λουλουδιῶν, τὰ ἐμπήγετε εἰς τὴν ἄμμον και τὰ σκεπάζετε μὲ ἕνα γυάλινο σκέπασμα ἢ ἂν εἴνε μικρὰ μὲ ἀδειανὰ βαζάκια γλυκοῦ. Τὰ ἐξετάξετε προσεκτικὰ καθημερινῶς, ὅταν δὲ ἀντιληφθῇ τε τὸ παραμικρὸν ἴχνος μούχλας τοποθετεῖτε κατ' ὅσον τοῦ καλύμματος ἕνα κομμάτι μαλὶ βουτυμένον μέσα εἰς ἀνθρακικὸν ὀξύ και ἡ μούχλα ἐξαφανίζεται.

ΕΝΑ ΘΑΥΜΑΣΙΟΝ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙΟΝ

Τὸ Κοιμητήριον Ρικολέττα τοῦ Βουένος Ἀυρες, εἴνε ὅσως ἕν ἀπὸ τὰ ὠραιότερα νεκροταφεία τοῦ κόσμου. Ἐχει ἔκτασιν δεκατριῶν στρεμμάτων και εἴνε γεμάτο ἀπὸ ὁμορφα και κομψὰ τὰ μνημεῖα, ποὺ δεικνύουν τὸν τόπον τῆς τελευταίας ἀναπαύσεως ἐκλιπόντων πολιτῶν τῆς πρωτεύουσας τῆς Ἀργεντινῆς Δημοκρατίας. Ἀπὸ τῆς στέγης τῶν οἰκῶν ὁλόγυρα φαίνεται σὰν ἕνα δάσος ἀπὸ πυργίσκους και κωδωνοστάσια μητροπολιτικῶν ναῶν, διότι τὰ περισσότερα μνημεῖα εἴνε πιστὰ ἀντίγραφα ἐν μικρογραφίᾳ τῶν ἐκκλησιῶν ὅπου οἱ νεκροὶ ἦσαν ἐνωρίται. Μερικὰ ἀπὸ τὰ μικροσκοπικὰ αὐτὰ οἰκοδομήματα εἴνε πραγματικῶς ὠραία δημιουργήματα ὑψηλῆς τέχνης, στοιχίζουσιν δὲ πολλὰς δεκάδας χιλιάδων δραχμῶν. Αἱ θύραι ὁμοιάζουν πάντοτε μὲ θύρας ναῶν και καμμιά φορὰ δὲν λείπει και τὸ παράθυρο μὲ τὰ χρωματιστὰ γυαλιὰ εἰς τὴν ἀριστερὰν πλευρὰν τοῦ μνημείου. Ἀπὸ τῆς θύρας μὴ πέτρινη σκάλα μᾶς ὁδηγεῖ εἰς τὸ κυδοῦν ἐντὸς τοῦ ὁποῖου τοποθετοῦνται τὰ φέρετρα. Πάνω ἀπὸ τὴν θύρα εἴνε μὴ ὁμορφοκαλισμένη κορνίζα ἢ μετῶπη και περὶ πάνω ὑψοῦται ὁ θόλος ἢ ὁ πυργίσκος μίξεις θὰ τελειώσῃ αὐτὸς ὁ πόλεμος ;

συμφάνως μὲ τὴν ἀρχιτεκτονικὴν τῆς ἐκκλησίας τὴν ὁποῖαν ἀντιπροσωπεύει τὸ μνημεῖον. Τὰ μνημεῖα εἴνε ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον καμωμένα ἀπὸ ὀλόασπρο μάρμαρο παρουσιάζουσιν δὲ μίαν ἐκθαμβωτικὴν εἰκόνα ὑπὸ τὴν λάμψιν τοῦ ἡλίου. Τὸ κοιμητήριον τῆς πόλεως, δι' ὅσους μάλιστα ἐπισκέπτονται τὸ Βουένος Ἀυρες διὰ πρώτην φορὰν, εἴνε πραγματικῶς μὴ θαυμασία διαρκῆς ἐκθεσις μνημείων. Σήμερον δὲν θάπτονται πλέον ἐκεῖ εἰμὴ οἱ νεκροὶ τῶν οἰκογενειῶν ἐκείνων, αἱ ὁποῖαι ἔχουν ὑπὸ τὴν κατοχὴν των κυδοῦρια.

ΖΟΦ ΚΑΙ Ο ΣΩΦΕΡ ΤΟΥ

Ὁ «Φαντάρος» μὴ μικρὴ, ἀλλὰ γεμάτη ζωὴ ἔφημερις, ἢ ὁποῖα ἐκδίδεται εἰς τὰ Γαλλικὰ χαρακώματα, δημοσιεύει τὸ ἐξῆς ἀνέκδοτον περὶ τοῦ ἀρχιστρατήγου Ζόφου.

Ὁ σωφὲρ τοῦ ἀρχιστρατήγου Λ...συνωμίλει κάποτε μετὰ στρατιωτῶν.

— Λοιπὸν, τὸν ἐρωτοῦσαν, τί λέγει ὁ ἀρχιστρατήγος περὶ τῆς καταστάσεως ;

— Ὡ, ὅχι και πολλά. Ὁμιλεῖ πολὺ ὀλίγο. Ἀλλά...

— Ἀλλά ;

— Χθές, παραδείγματος χάρι, μόλις εἰσῆρχετο εἰς τὸ αὐτοκίνητό μου εἶπε :

«Ε, Λ...Πῶς πᾶν τὰ πράγματα, καλὰ ;» «Μάλιστα, στρατηγέ μου», τοῦ ἀπήντησα.

— Δὲν εἶπε τίποτ' ἄλλο ;

— Μιὰ ἄλλη φορὰ τοῦ εἶπε : «Φαίνεται εὐχάρηστημένος. Ἄ...» «Μάλιστα, στρατηγέ μου, τοῦ εἶπα.

— Ἀλλά δὲν ὁμιλεῖ ποτὲ περὶ τοῦ πολέμου ;

— Ὅχι και τόσο συχνά. Ἐν τούτοις χθές τοῦ εἶπε : «Ἄ, ἀγαπητέ μου Λ...ποτέ ἐπὶ τέλους ναὶ μὴν τελειώσῃ αὐτὸς ὁ πόλεμος ;»

ΑΠΟ ΤΟΝ ΠΟΛΕΜΟΝ

Κύων τραυματιοφορεῖς εἰς τὸ Ρωσσικὸν μέτωπον ἀνακαλύπτων μετὰ τὴν μάχην τραυματίαν. Οἱ τραυματιοφορεῖς κύνες μόλις εὗρουν στρατιωτὴν τραυματίαν ἐπιστρέφουσιν μὲ ἕνα σημάδι ἀπ' αὐτὸν εἰς τὸ στόμα, τὸ μανδύλιον ἢ σηλίκιον τοῦ στρατιώτου και οὕτω ὁδηγοῦνται οἱ νοσοκόμοι, τὸν ἀκολουθοῦν και μεταφέρουσιν τὸν τραυματίαν εἰς τὸ χειρουργεῖον.